XXIII. évfolyam 3. szám · Ára: 1 forint · 1967. január 19

Balázs-Piri Balázs rajza

— *Tudod, apucikám, a szüleim túl öregek ahhoz, hogy megértsenek egy mai fiatalt...*

Speilman bíboros két nézetben

(A kanadai „Montreal Star"-ból)

Becsületes férfi

– Drágám, én egy szóval sem mondtam, hogy az új évben új életet kezdek! . . .

TV-SZÍNÉSZ A KORMÁNYZÓI SZÉKBEN

Ronald Reagan, a volt ismert televíziós színész California kormányzója lett, s ez természetesen művészi pályájának végét jelenti. Az ellentáborból származik ez a mondás:

— Annak is van jó oldala, hogy Reagan győzött. Legalább, mint színészt, elveszítjük.

Jobb későn, mint soha

– Kartársak, itt az ideje, hogy őszintén beszéljünk a vállalatnál fellelhető visszaélésekről! . . .

Ezerkilencszázhuszonnégyben
Egy téli estén ázva-fázva
Egy úr nyitott be kabát nélkül
A fényes pesti kávéházba.

A hölgyek ajkuk biggyesztették,
Pedig fess volt az úr és délceg,
Ám egy kabáttalan lovagnak
Nem járt más, csupán gúny és élcek.

Ugyanez az úr húsz év múlva
Egy téli estén negyvennégyben
Benyitott ama kávéházba,
És hasonlóan neglizsében.

Egy csöppet sem volt feltűnő ez,
S az egyik hölgy, ki bucit rágott,
Felvonta vállát s összébbhúzta
A madzagjával a nadrágot.

Rohant az idő és a minap
Az úr, kire e sztori épül,
Ismét bement a kávéházba,
Persze, télen és kabát nélkül.

A hátát immár görbén tartva,
Mint háziasszony, mikor vikszel,
Úgy nézett ki, ahogy az ember
Kinézhet, vállán hat-hét iksszel.

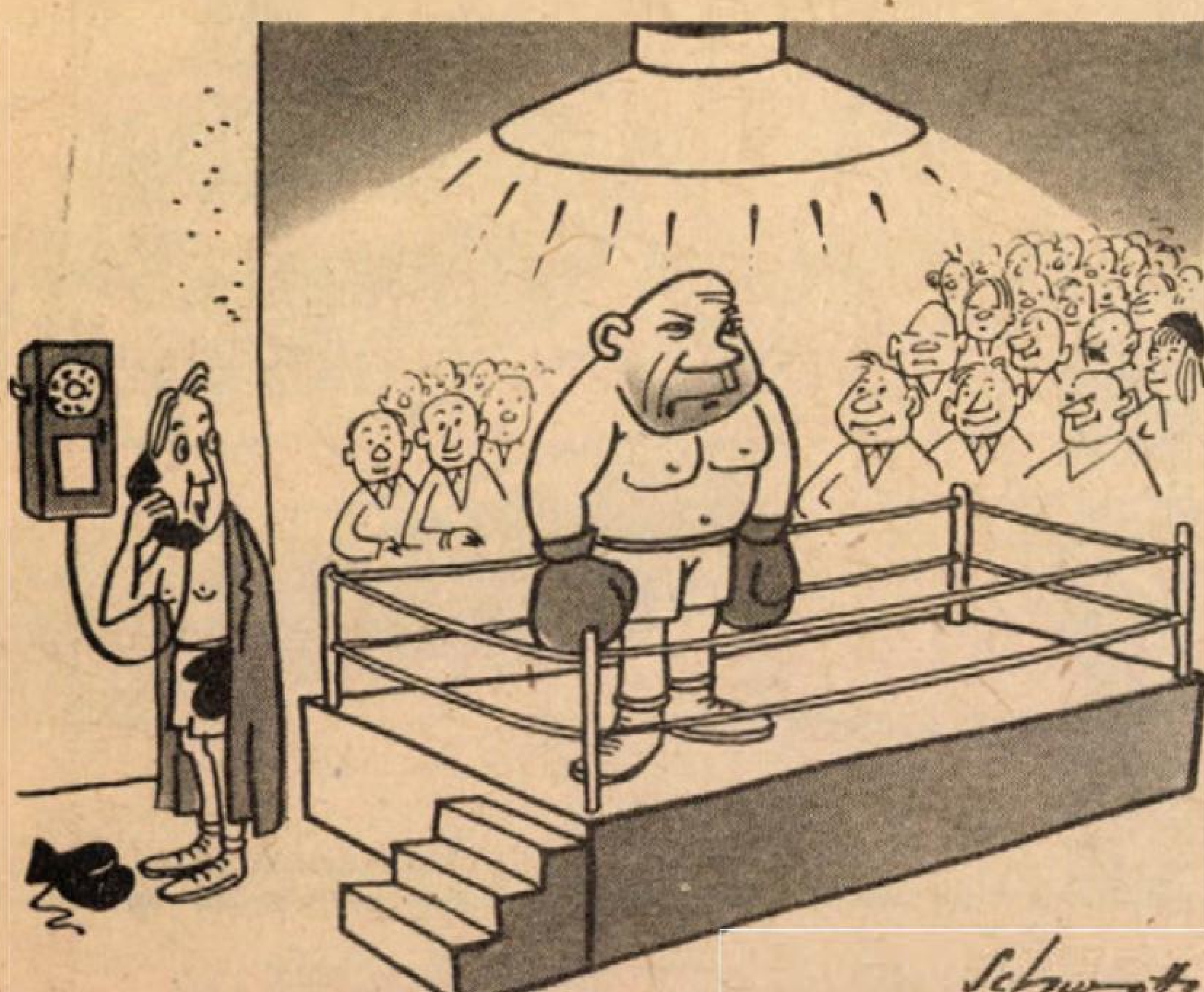
Ám úgy látszik, az ifjú hölgyek
Nem aggódtak a kabát végett,
Rajongva nézték az aggastyánt,
Sőt, arcuk lelkes pírban égett.

. . . Hisz' jól tudták, hogy ama férfi,
Ki zakóját ily hetykén hordja,
Azért libeg be kiskabátban,
Mert odakint vár a – Rekordja . . .

Fülöp György

A szerzőnek most megjelent „Görbe Kalendárium" című kötetéből. (Kossuth Kiadó)

Előrelátás

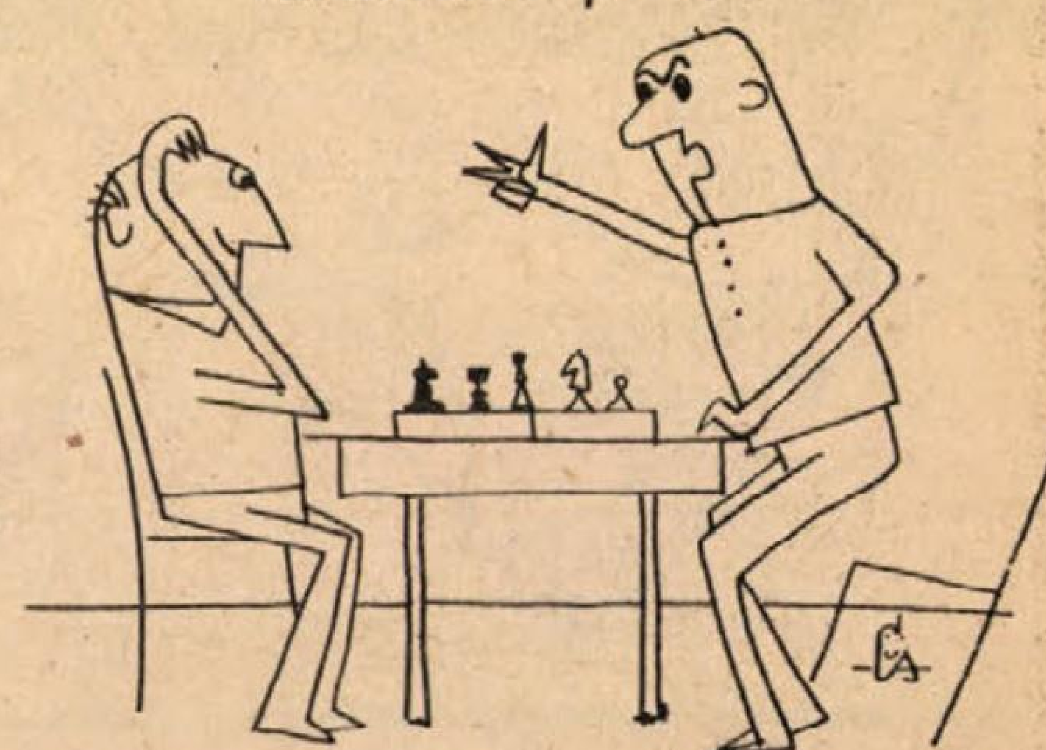

– Fiacskám, lehet, hogy ma később jövök haza . . .

Gyors kiszolgálás

Türelmetlen partner

– Még három millióig számolok, és ha nem lép, abbahagyom!

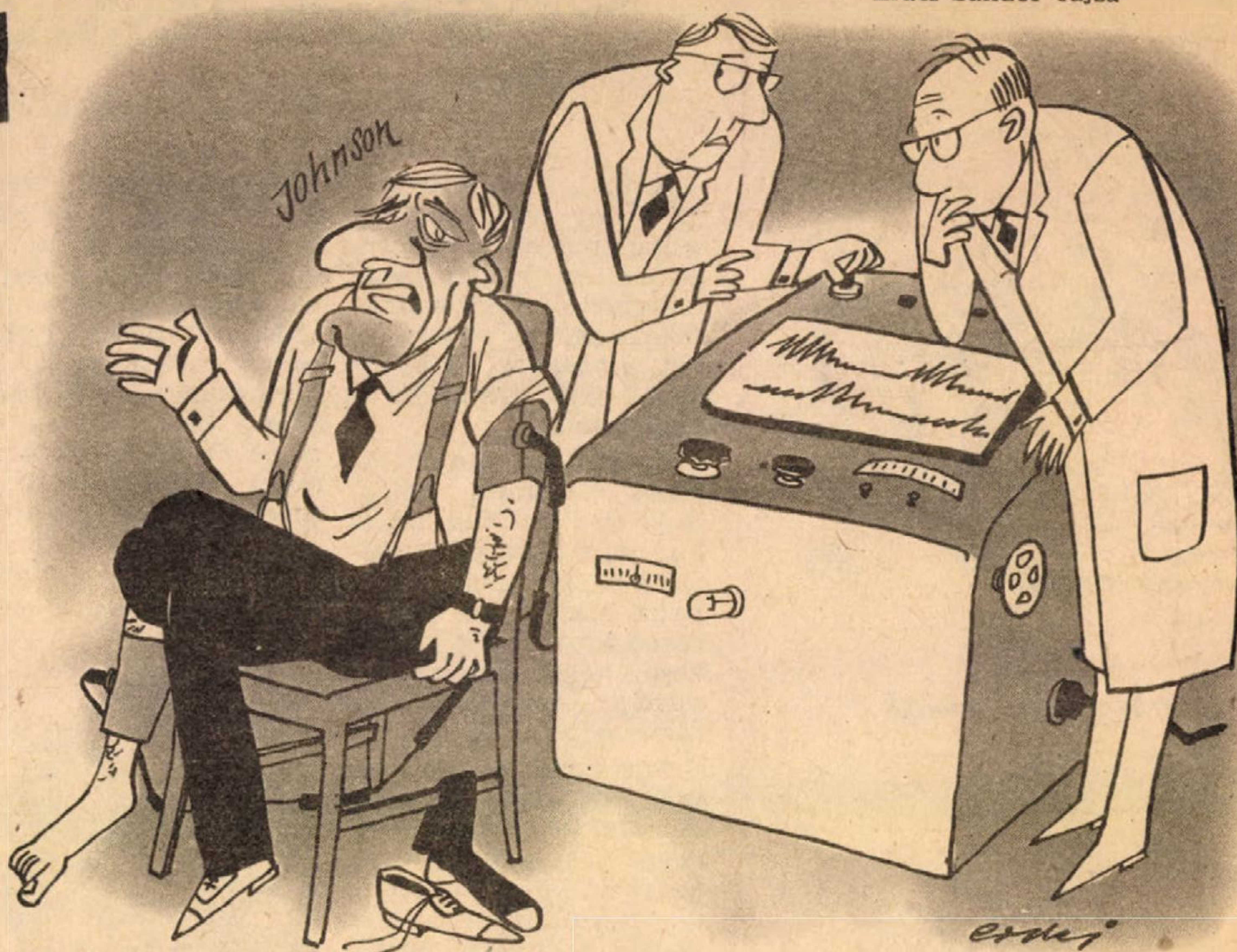
Kedves Ludas!

Már hosszú idő óta tűnődöm azon, hogy miért díszíti a fodrászüzletek egy részét az „Állami fodrászat" cégtábla. Tudom, hogy így akarják megkülönböztetni a szövetkezeti és a maszek fodrászattól, de furcsán hat ez a cégjelzés. Más állami vállalatok sem használják az állami elnevezést, megelégszenek a Cipőbolt, Óra-Ékszer, Férfiruházati bolt, Ajándékbolt, Közért, Röltex stb. címmel. Még az állami áruházakat sem nevezik „állami"-nak. Helyes lenne, ha az Állami fodrászat is másképpen jelölné magát. Így például elnevezhetnék Fővárosi vagy Tanácsi fodrászatnak, esetleg Apolló fodrászatnak (férfiaknál), vagy például Mona Lisa fodrászatnak nőknél. Az állami jelzést hagyják meg a MÁV-nak és az Operaháznak.

(p.)

A hazugságvizsgáló-gépben

Erdei Sándor rajza

– Kolléga úr, ez olyanokat mond, hogy szét fog esni az egész gép!

KÉPRABLÁS – MAGYAR MÓDRA

A „Bim-Bam" presszóban találkoztam festőművész ismerősömmel, Bélával. Izgatott volt, sápadt, szemei lázban égtek.

– Te kellesz most nekem! – mondta. – Barátom vagy?

– Igen.

– Testi-lelki?

– Igen.

– Tűzbe mennél értem?

– Nem.

– De kisebb szívességre hajlandó vagy?

– Konkrétan miről van szó?

Béla lehalkította a hangját:

– Ma éjszaka mi ketten ellopunk egy képet a Máler kiállítási csarnokból!

– Ej, de bosszantó, pont ma éjszaka nem érek rá.

– Miért, mit csinálsz ma éjszaka?

– Alszom.

Belemarkolt a vállamba.

– Ide figyelj, ember, a jövőmről van szó!

– Nekem is. Lopásért bedutyiznak.

– Ugyan, a saját képemet hozzuk el, tudod, amelyiknek „Akt, kelkáposztával" a címe. Olyan látszatot keltünk, mintha igazi rablás történt volna. Ötödik napja, hogy megnyílt a kiállítás, de a kritikákban sehol sem említettek, egyszerűen nem vettek rólam tudomást, még annyit sem írtak, hogy fejlődésemnek új szakaszába léptem, amit pedig mindenki másról megállapítottak.

– Arra gondolsz, hogyha elcsórjuk a festményedet, felfigyel rád a sajtó, az ország?

– Pontosan. Ez rangot ad. A képrablók a legjobb műértők. Nos?

Mit szépítsem, rávett a bűnre. Éjjel álkulccsal behatoltunk a Máler-terembe, pompásan ment minden, kivágtuk a keretből az aktot a kelkáposztával, összecsavartuk a vásznat, az ujjlenyomatokat letöröltük, nyomás kifelé, már az ajtónál voltunk, amikor váratlanul erős fényű zseblámpa világított a szemünkbe.

Megtorpantunk.

– Kicsodák maguk? – rivallt ránk az éjjeli őr, mert ő csípett el bennünket. – Hallja, mit dugdos maga a kabátja alá?!

Kirántotta Béla kezéből a tekercset, kigöngyölítette, hosszasan nézegette, aztán ismét az arcunkba világított.

– A képkeret nem sérült meg?

– Nem – suttogta Béla –, nekünk csak a festmény kellett.

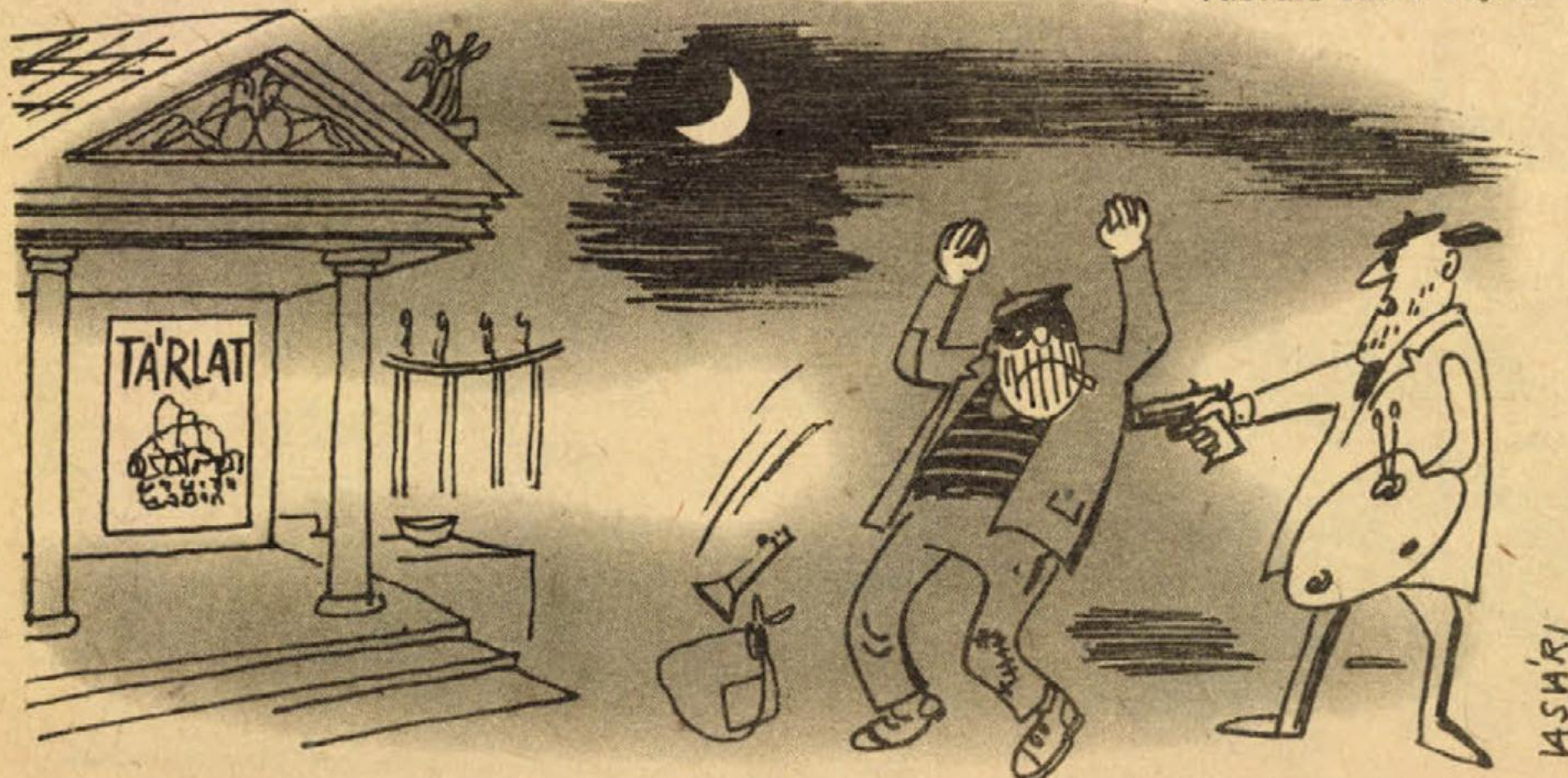
Az éjjeliőr összecsavarta, visszaadta a vásznat.

– Na, itt van, vigyék. És máskor törüljék meg rendesen a cipőjüket, összesározták nekem az egész parkettát!

Kürti András

Nagyravágyás

Vasvári Anna rajza

– Szitává lövöm, ha nem lopja el a képeimet! ...

Közgazdász-türelemjáték

Nagy teljesítmények

Harminc éve egy helyen dolgozik

Második éve egy helyen edző

TAKARÉKOSSÁG

(LACIKA MONOLÓGJA)

Apu azt magyarázta anyunak, hogy a vállalatnál most már érdemes lesz jobban takarékoskodni, mert a takarékossággal is emelni lehet a hasznot, és akkor abból több fizetés jut a dolgozónak.

Ez egy igen okos intézkedés, mondta anyu, mert apu is több pénzt hoz majd haza, és ezenkívül a háztartásban is bevezeti majd anyu a takarékosságot, amit azzal kezd, hogy olcsóbb vasárnapi ebédeket főz, mint eddig.

Apu ezen nagyon meg volt lepődve, és azt mondta, hogy ő nem érti anyu gondolkodását. Miért kellene neki ezentúl vasárnaponként rosszabb ebédeket ennie, amikor ő több pénzt ad majd haza anyunak? És azt is mondta, hogy anyu rosszul értelmezi a takarékosságot, mert ha egy vállalatnál nagyobb lesz a haszon, akkor a dolgozónak is jobban kell majd élnie. Ha pedig anyu majd több pénzt kap aputól, akkor nekünk is jobban kell élnünk és nem pedig rosszabbul.

Anyu elkezdte magyarázni, hogy a vasárnapi ebédek nem lesznek sokkal rosszabbak, csak olcsóbbak, vagyis spórolósabbak, és ha ő ezt nem csinálja meg, akkor semmi sem emeli a mi háztartásunk hasznát. De hát apu csak azzal törődik, hogy a vállalatnál emelkedjen a haszon. Akkor lenne ez igazán jó, ha anyu nemcsak több pénzt kapna haza, hanem olcsóbb ebédeket és vacsorákat főzne, mert a gyomron lehet a legjobban takarékoskodni. De ezt egy férj sem szereti, pedig csak így lehetne

igazán spórolni, hogy teljen belőle egy-két göncre is, vagyis több ruhára, mint eddig telt annak a háziasszonynak.

Én nagyon sokat tanultam ebből, és elhatároztam, hogy takarékoskodni fogok, mert a gyerek is segítsen a szülőnek, amit csak tud. Összeszedtem az orvosságos üvegeket, ami a mi háztartásunkban nagyon kevés volt, mert sajnos nálunk mindenki egészséges. A pénzért egy kis Tibit vettem, mert ha a dolgozó jobban élhet a nagyobb haszonból, akkor a gyerekre is juthat egy kis csokival több. Csak az a baj, hogy a mi doktor bácsink inkább port ír fel, meg tablettát, amihez nem kell üveg.

A múlt héten azonban anyu olyan beteg lett, hogy a doktor bácsi két üveg orvosságot is felírt. Nagyon kellett már nekem rágógumi, és ezért délután, amikor anyu elaludt, kiöntöttem az orvosságokat, és elvittem az üvegeket a patikába, ahol a gyógyszerész néni háromötvenet fizetett értük, mert annyi járt. És azt mondta, derék kis gyerek vagyok, hogy ilyen szépen tisztára mosva vittem vissza az üvegeket.

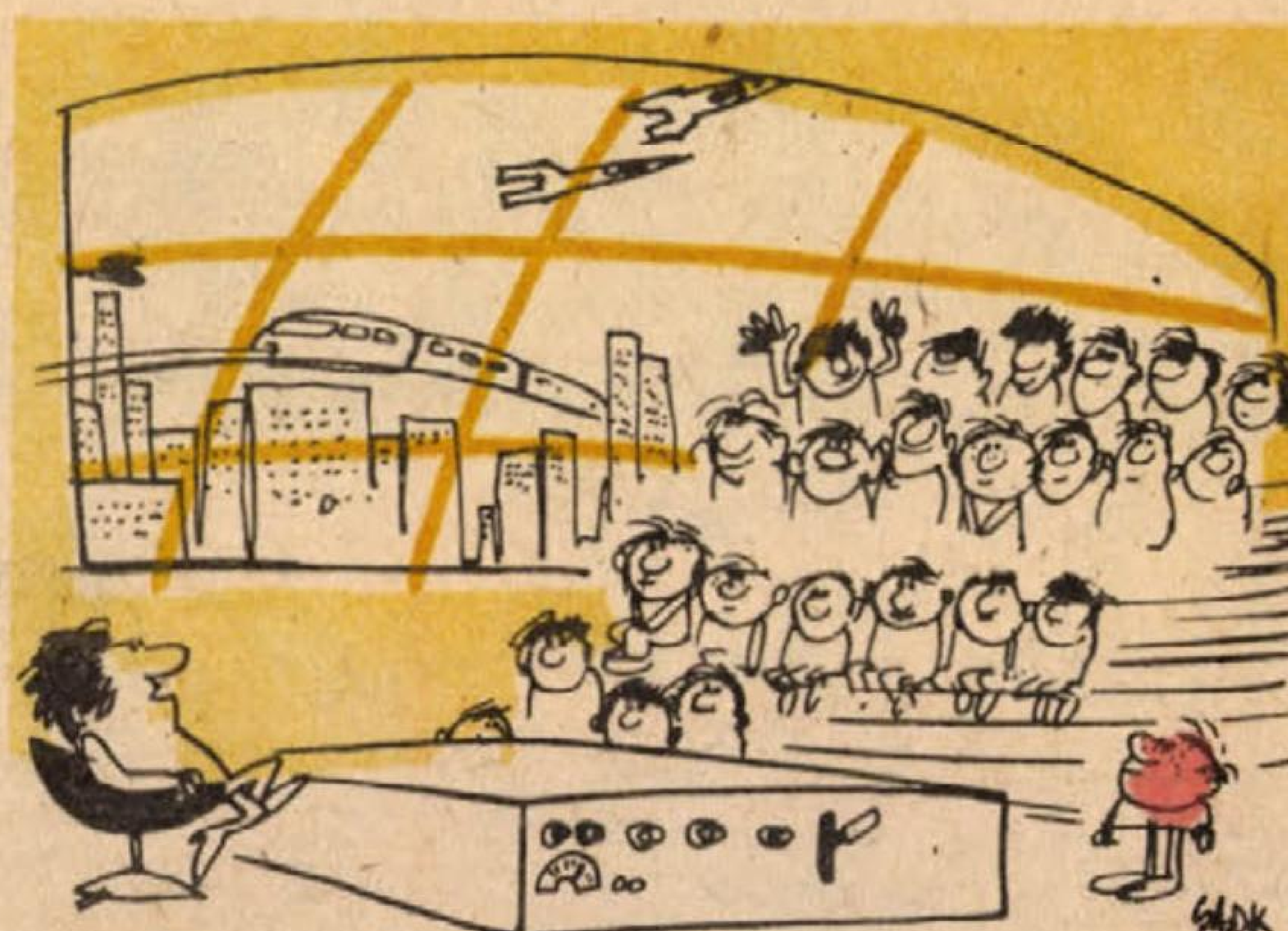
Úgy látszik, én is rosszul értelmeztem a takarékosságot, mert amikor este apu hazajött, nagyon mérges lett, és azt mondta, hogy haszontalan gyerek vagyok, és adott két pofont, pedig ő sohasem szok pofozni. Én ezt nem érdemeltem meg, mert anyu másnap reggelre már egészen meggyógyult, egy cseppet sem köhögött, mivelhogy nem vette be az orvosságot.

Földes György

Korrupció

Történelemóra 2067-ben

– És hányban volt a második országos táncdal-fesztivál?

Pesti tudósítónktól

Megtisztelő, hogy a sajtó, a rádió, és a tévé vakon bízik az olvasók, a hallgatók és a nézők nemzetközi valutáris tájékozottságában, s nem sérti meg a művelt nagyközönséget azzal, hogy a külföldi pénznemeket forintra számítsa át. Pedig, gondolom, például a görögök is szeretnék tudni, hogy hány drachmának felel meg az olasz árvízkatasztrófa sok milliárd lírára tehető anyagi kára. És ami-

kor híre érkezett, hogy a bergengóciai nagyoperában kiütött tűz hárommillió csarada kárt okozott, nem tudtam biztosan, hogy a hivatalos csarada-árfolyamot vegyem-e figyelembe vagy pedig a zugpiacét. Meg aztán azt sem közölte a hír, hogy új csaradáról van-e szó vagy régiről.

*

Társaságban arról beszéltek, hogy képtelenség követni a tudományos felfedezéseket napjainkban.

— Ki érti a relativitást, az atomfizikát, a kibernetikát? — tette fel a kérdést a társaság egyik tagja.

Valaki így legyintett:

— Én már a csengőt nem értem.

f. l.

Szűr-Szabó József rajza

Vietnami Kérdőjelek

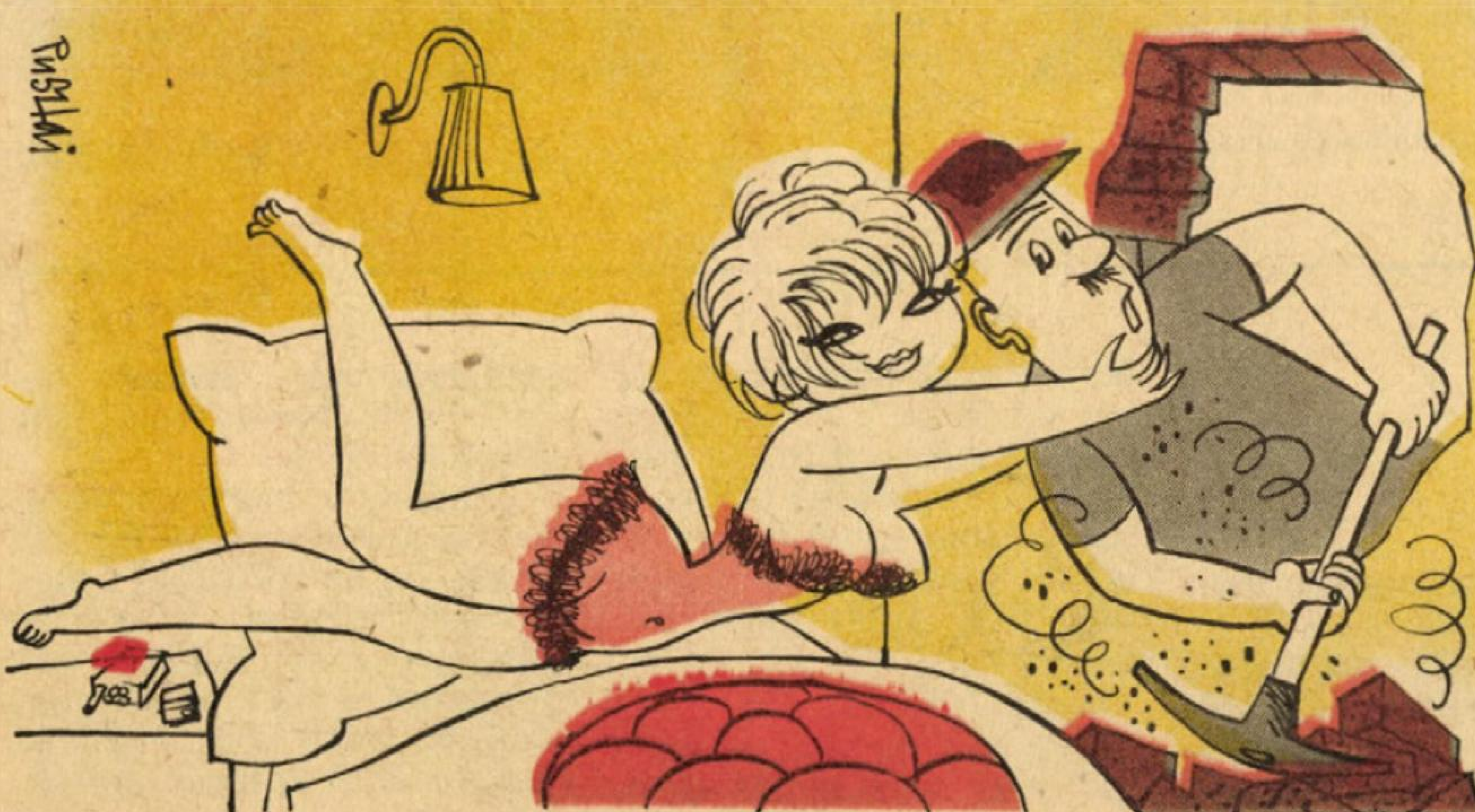
Tengerészgyalogos: – Hol lehet itt gyalogolni?

Repülő: – Hol lehet itt repülni?

Tiszt: – Hol lehet itt mulatni?

Pentagon: – Hol lehet itt győzni?

A Duna Szállóban

– Tévedés, az a külföldi úr már elment. Én az épületet jöttem lebontani.

Divat

– Ennyire fáj a fejed, szegénykém?
– Ez nem borogatás, ez az új kalapom!

NYÍREGYHÁZI MAZSOLÁK

Barát József rajzai

ÉPÍTKEZÉS A HŐSÖK SZOBRÁTÓL 30 MÉTERRE

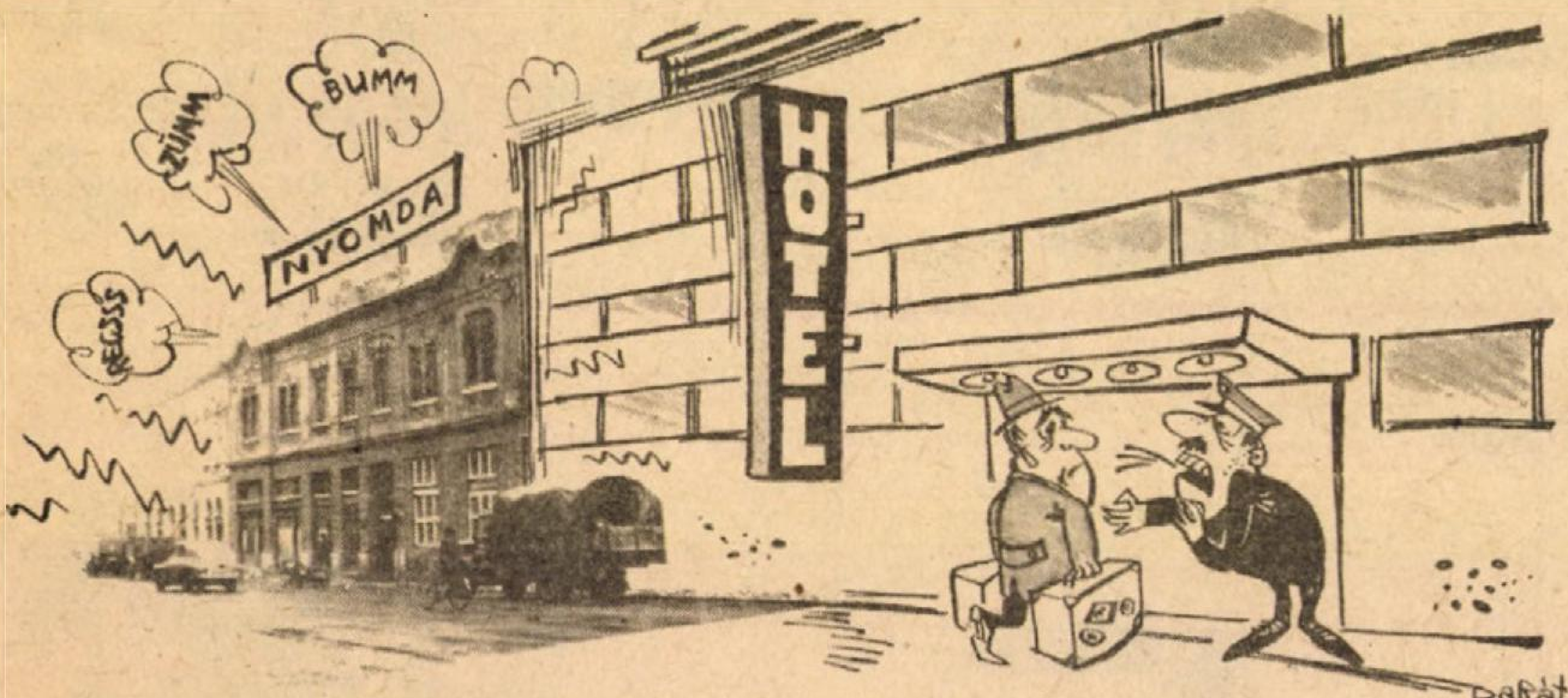
– Nálunk gondosan ügyelnek, hogy semmi se rontsa el a városképet.

A BELVÁROSBAN ÉPÜLT AZ SZTK ALKÖZPONT IRODÁJA

– Tessék a kitaposott úton haladni, és néhány kilométerre, a városszélen megtalálja a rendelőt!

NYOMDA MELLÉ ÉPÍTIK AZ ÚJ SZÁLLODÁT

– Azt mondtam, uram, hogy nyugodalmas jó éjszakát! ...

ANTI-VÉGRENDELET

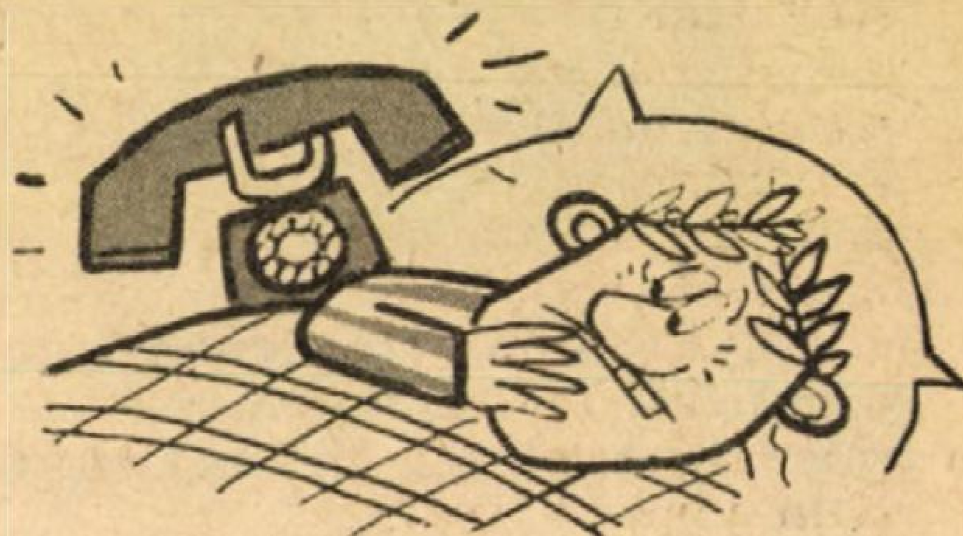
A Ludas Matyi olvasói már hozzáedződhettek, hogy időként bökverseimmel találkoznak a lap hasábjain. Az olvasót nyilván nem érdekli, én azonban mégis elmondom, hogy ezeket a rigmusokat este, lefekvés után, vagy reggel; ébredés és felkelés között szoktam írni, s erre a célra papír és ceruza fekszik a hálószekrényemen. Legutóbb, este, ezt jegyeztem fel:

Írnak már ma anti-drámát,
írnak anti-regényeket.
Növelve az anti-k számát,
itt az anti-végrendelet.

Nem tudom, ha el kell mennem,
lesz-e, az új divat szerint,
oly intézmény, amely engem
saját halottjának tekint.

De ha akad ilyen, attól
egy különös dolgot kérek:
tekintsen a mai naptól
kezdve – saját élőjének.

Telefoncsengetés ébreszt. A Magyar Írók Szövetségéből közlik, hogy olvasták a versemet, és tudomásomra hozzák, hogy saját élőjüknek nyilvánítanak, és ez azzal az óriási előnnyel jár reám nézve, hogy ... Egymás csengetésébe vágva, ellentétes nagyhatalmak külképviseletei jelentkeznek, láthatóan a békés együttélés jegyében, és közlik, hogy

mint ennek az együttélésnek őszinte szurkolóját, továbbá Majakovszkij és Edgar Poe magyar tolmácsolásáért ők is nagyon örülnének, ha ...

A mondat második fele mindig lemarad, és most már valóban felébredve, megértem, hogy mindez álom volt, vagyis anti-valóság, s ezért gyorsan a hálószekrénybe nyúlok, szerencsére a vers még ott fekszik, tehát beküldöm a Ludasnak, hogy megjelenjék, és legalább annyi realitás legyen a dologból.

Radó György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZÍNES NEGATÍV

A miskolci OFOTÉRT-nál vásároltam szeptemberben egy „ORWO Color NC 17 Mask" színes negatív filmet, amelyet rögtön el is fényképeztem. Sajnos, azóta is a vitrinben kell tartanom a tekercset, mert sem Miskolcon, sem Budapesten nem tudják előhívni.

Novemberben panasszal fordultam emiatt az OFOTÉRT központjához, ahonnan megírták, amit amúgy is tudtam, hogy a színes negatív film előhívása különleges eljárást igényel. Megírták továbbá: „A probléma megoldására külföldi szállító partnerünkkel tárgyalások vannak folyamatban, és így a megnyugtató megoldás rövid időn belül várható."

Nem tudom, az OFOTÉRT-nál mennyi a rövid idő, tény azonban, hogy az a bizonyos „megnyugtató megoldás" még mindig nem született meg, filmem továbbra is előhívatlan, sőt előhívhatatlan.

Gondolom, hogy a fotósok számára megnyugtatóbb lett volna, ha az OFOTÉRT előzetesen tárgyal a gyártó céggel, s csak akkor hozza forgalomba ezt a filmet, amikor már az előhívás problémáját is megoldották.

Bartko Enikő
Miskolc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM KIS ÜGY

Gumiharisnya

A múlt év júniusában eltört a térdem, és egész augusztus elejéig gipszben volt. Miután a gipszet levették, gumivédőharisnya viselését írta elő az orvos. A szentesi Társadalombiztosítási Kirendeltségen méretet vettek, és befizettettek velem 8 forint 80 fillért a harisnyára, amit hiába sürgettem többször is, sehogy sem akart elkészülni. Közben, mivel a térdem nem gyógyult, kórházi műtéten estem át, majd gyógytornára jártam, s most már úgy érzem, teljesen egészséges a lábam. Érthetően meglepődtem tehát, amikor ez év január 3-án az SZTK arról értesített, hogy az 5 hónappal ezelőtt rendelt gumitérdvédő megérkezett. Tessék mondani, most már mihez kezdjek vele?

Bende Magdolna
Budapest

Árjelzés

Kisfiam új fehér inge s jómagam is lila színben játszunk mostanában. Az ing vállon alul – én pedig vállon felül. Én a dühtől vagyok lila, a fehér ing pedig attól a cégjelzéstől, amelyet a Férfi Fehérneműgyár rakott bele, s amelyre könnyen oldódó lila festékkel írták fel az árat és az egyéb jelzéseket. Miért nem tudják egy gombhoz erősített kartonlapocskán feltüntetni mindezeket, mint ahogy azt a gyapjúholmikon látni? És miért ragasztják összevissza papírszalaggal az ing vállát, ujját vagy hat helyen? Több kérdésem nincs.

Hegedüs Józsefné
Budapest

Bizonylat

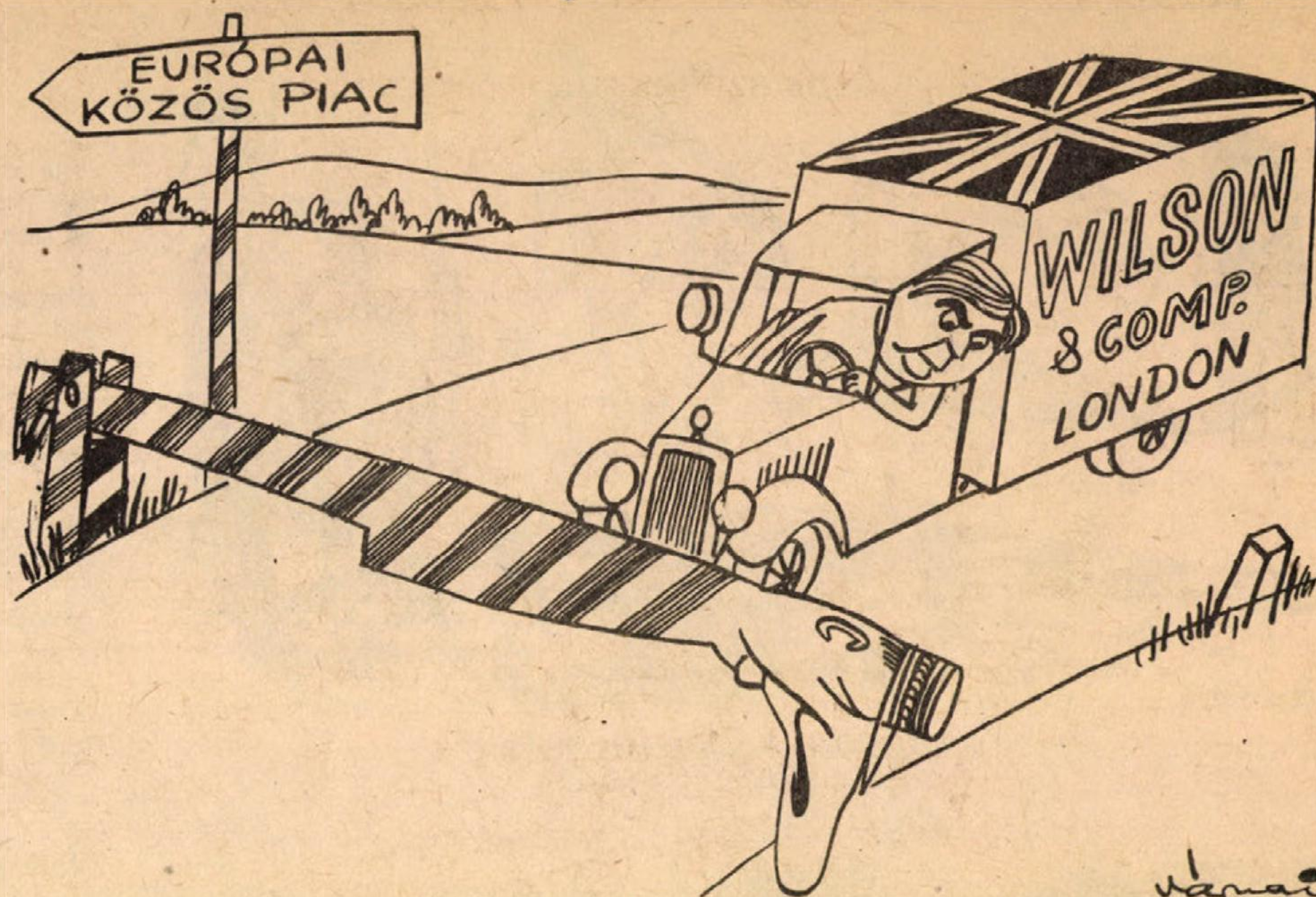
Sportkörünk elrongyolódott felszereléseit nem lehet egyszerűen csak eldobni, hanem a MÉH útján kell „értékesíteni". Nemrégiben két kiló „rongyot" adtunk el a MÉH-nek, ezért jár nekünk 1 forint 60 fillér. Erről kaptunk is egy szép, nagy bizonylatot. Pénzt nem! Az, mint a bizonylaton is írva áll: „Átutalandó MNB 924-es számlára."

Szép dolog a társadalmi tulajdon védelme, szép a bizonylati fegyelem, de nem kerül sokba (költségbe és fáradságba egyaránt) az ilyen „rongyos" kis ügyek intézése?

Gyüszü László
Szekszárd
Vörös Meteor Sportkör

Angol hidegvér

Várnai György rajza

– Kíváncsi vagyok, felhúzzák-e valaha ezt a sorompót...

SZOCIALISTA reklám

Rákönyökölt az asztalra, élesen belenézett a szemembe:

– Mikor voltál Amerikában?

– Két hete. A múlt héten nem értem rá. Hülye. Író vagyok, nem külkeres.

– Jó, erről most nem vitatkozunk, már csak azért sem, mert én se külkeres vagyok, hanem az Exvisszár igazgatója. Remélem, ismered a céget?

– Hogyne. Az Exportból Visszamaradt Áruk magazinja. Tizenkét emeletes. Üvegpalota. Ott vettem a ceruzahegyezőmet.

– Gyere el holnap. Csodát fogsz tapasztalni. Bevezettem az Áruházban a szocialista reklámot. Várj, ne szólj közbe. Ti, írók, mindig azzal jöttök, hogy Amerikában, és egyáltalán Nyugaton a tévé meg a rádió milyen műsorokat ad az előfizetőknek. Tudom, ne szólj közbe, Amerikában nincsenek is előfizetők, csak a készüléket kell megvenni és pássz. Na persze, mert a műsorokat mammutösszegekért magáncégek részére szolgáltatják, műsorközlés közben reklámozva a cég gyártmányait. Megfizetik drágán a legjobb Shakespeare-színészt, de Hamlet a nagy monológnál a műsort menedzselő Gvendolin-konzervgyár új fasírtkonzerv-dobozát emeli magasra. Én megteremtettem a szocialista reklámot. Gyere el, ámulni fogsz!

A megbeszélt időben ott voltam az Áruházban. Már a megafon fejbe ütött. Ezt mondta:

– Vásárlóink szíves figyelmét felhívjuk arra, hogy a hátsó gyorslift nem működik, viszont Szép Ágika felépült influenzájából, és így a My Fair Lady-ben újra fellép.

A működő gyorslifthez értem, amikor a megafon újra megszólalt:

– Halló, halló, figyelem! Aki még nem látta, siessen megnézni textilosztályunkon exportból visszamaradt csodálatos kásmírkelméinket, valamint Povácsai Albin hétfelvonásos tragédiáját a Rozoga téri pinceszínházban. Jegyek korlátlan számban kaphatók a helyszínen.

Barátom, az igazgató – bocsánat, a nevét még le se írtam, de minek is, közismert ember ő –, a férfikonfekcióban várt. Éppen jókor érkeztem. Vidéki atyafi mustrált egy fekete öltönyt.

– Ezt vegye meg, bátyám – mondta neki szuggerálva az eladó –, mert ez való magának a Marat halálához, ahogy Sade márki elképzeli...

– Az az, arra kell, a gyászhoz! – így az atyafi.

Hogy az üzlet hogyan végződött, nem tudom. Barátom, az igazgató, lerobogott velem a csemegeosztályra. Valaki éppen téliszalámit kért. Az eladósegédből csak úgy ömlött az udvariasság:

– Téliszalámit? Igenis. Parancsoljon. Mennyit?

– Húsz dekát. Lehet?

– Hogy lehet-e? Azért vagyunk itt. És azonkívül... azonkívül ajánlhatom Locskavári Botond 46 képes drámáját. Igen? Bocsánat... lehet két képpel több?

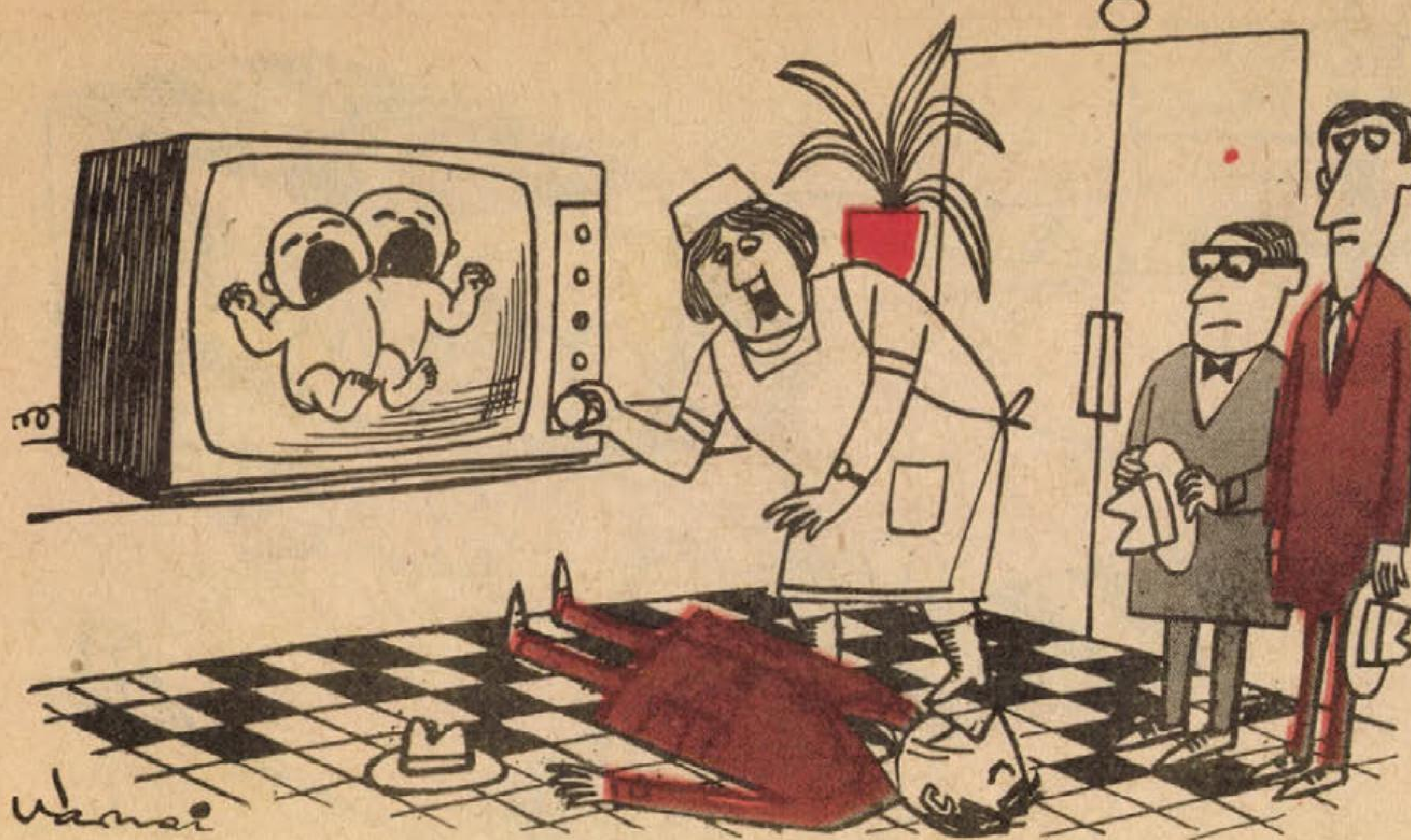
Nem folytattam a szemlét. Igyekeztem elhagyni a színteret. De megcsaptak a hangok. Bokafikszet ajánlottak és Sampány Ottó egykötetes életművét. Valaki ruhafogast keresett, mutattak ötfajtát, és ajánlották a Piszkos Fredet neki. De ezt már pult alól, mert kifogyott.

Kifelé menet újra felbömbölt a megafon: „Vásárlóink figyelmébe! Két vagon zöldség érkezett, és újra kaphatók Lapos Krisztina regényei!"

Boross Elemér

Tévén láthatják az apák az újszülötteket

Várnai György rajza

– Ne ijedjen meg, csak rosszul van beállítva!...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács nem jól érzi magát. Elmegy egy maszek orvoshoz, aki megvizsgálja és így szól:

— Azonnal abba kell hagynia a dohányzást, le kell szoknia az italról, és tartózkodnia kell a nőktől. Ezenkívül két hétig mindennap el kell jönnie hozzám kezelésre.

A két hét elmúlik, és Kovács azt mondja az orvosnak:

— Doktor úr, én nem érzek semmi javulást, azt hiszem, kár volt lemondanom a szivarról, borról és nőről.

— Dehogy volt kár — mondja az orvos —, ez nagyon is fontos volt.

— Miért?

— Mert így — remélem — van annyi megtakarított pénze, hogy a kétheti kezelést megfizesse.

Gőg

– Csak nem fogok gyalogolni! Majd ha kocsim lesz, lemegyek a fáról!...

Nehéz helyzetben

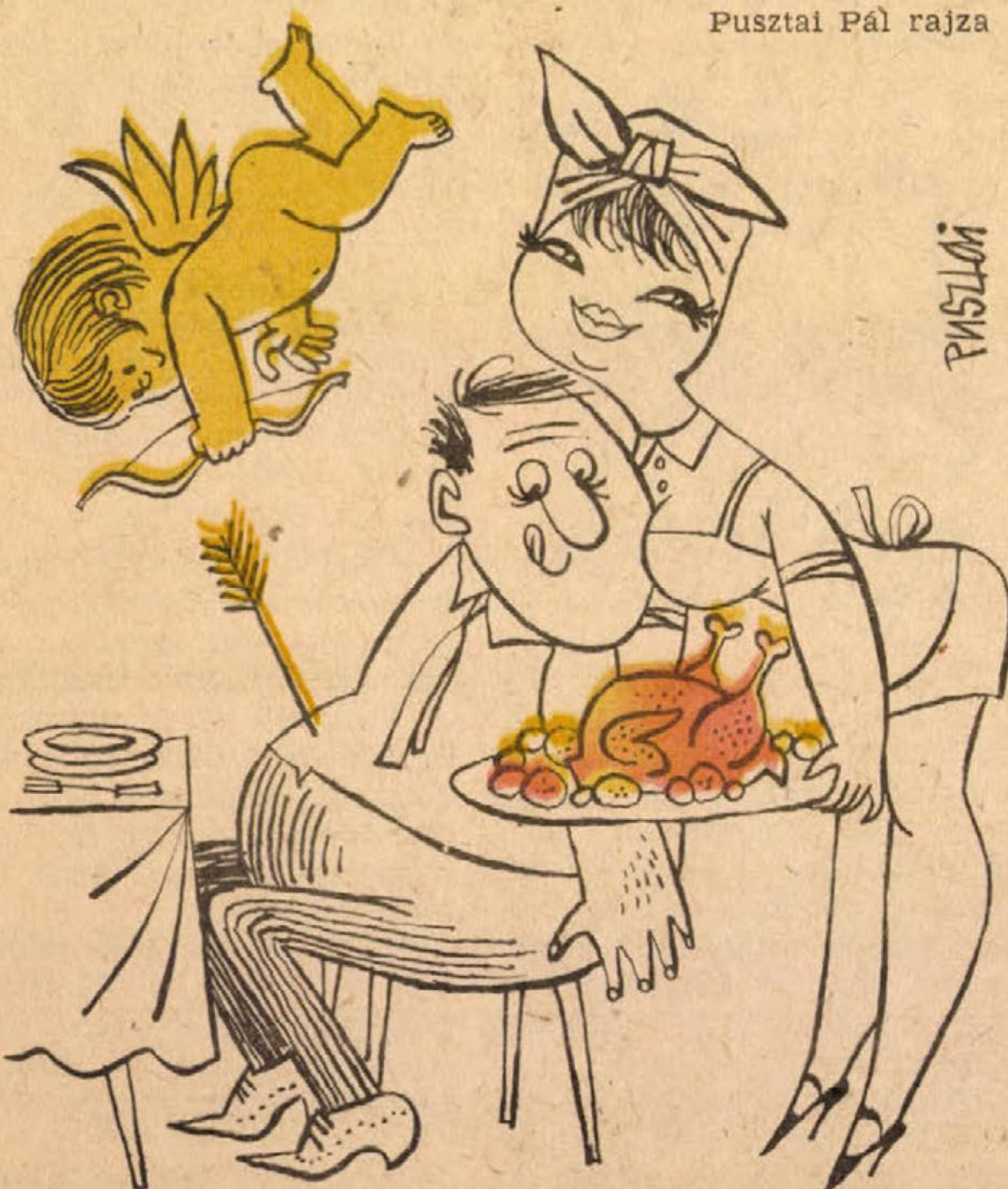
Hegedűs István rajza

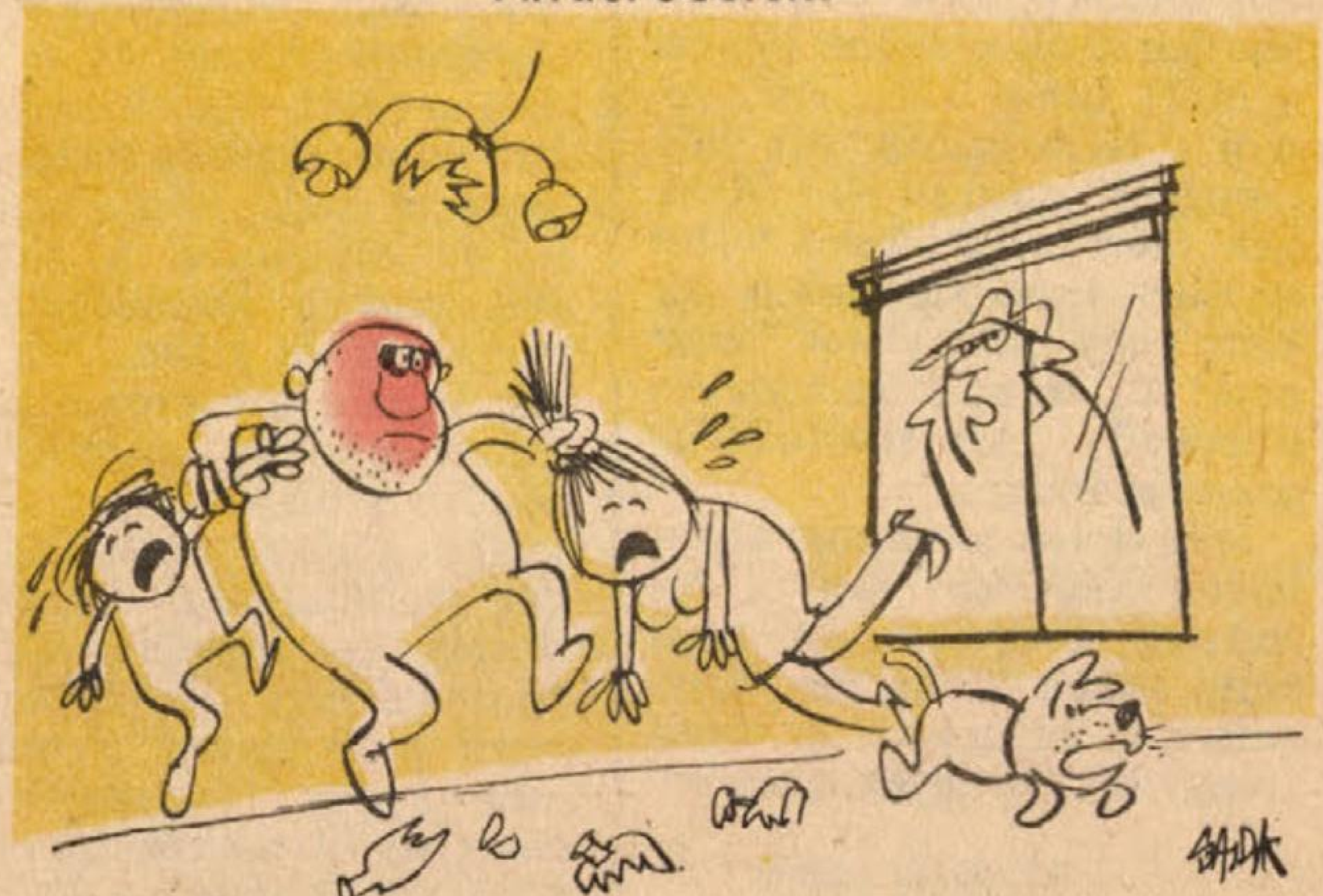
– Drágám, ma este nem tudok hazamenni!...

Hódítás

Pusztai Pál rajza

Állatvédelem

– Ha a kutyához is nyúlna, legalább feljelenthetném!

Takarékos férj

Endrődi István rajza

– Ennyire szeretsz még mindig?
– Főleg nem akarom, hogy lejöjjön az új csizmád talpa!

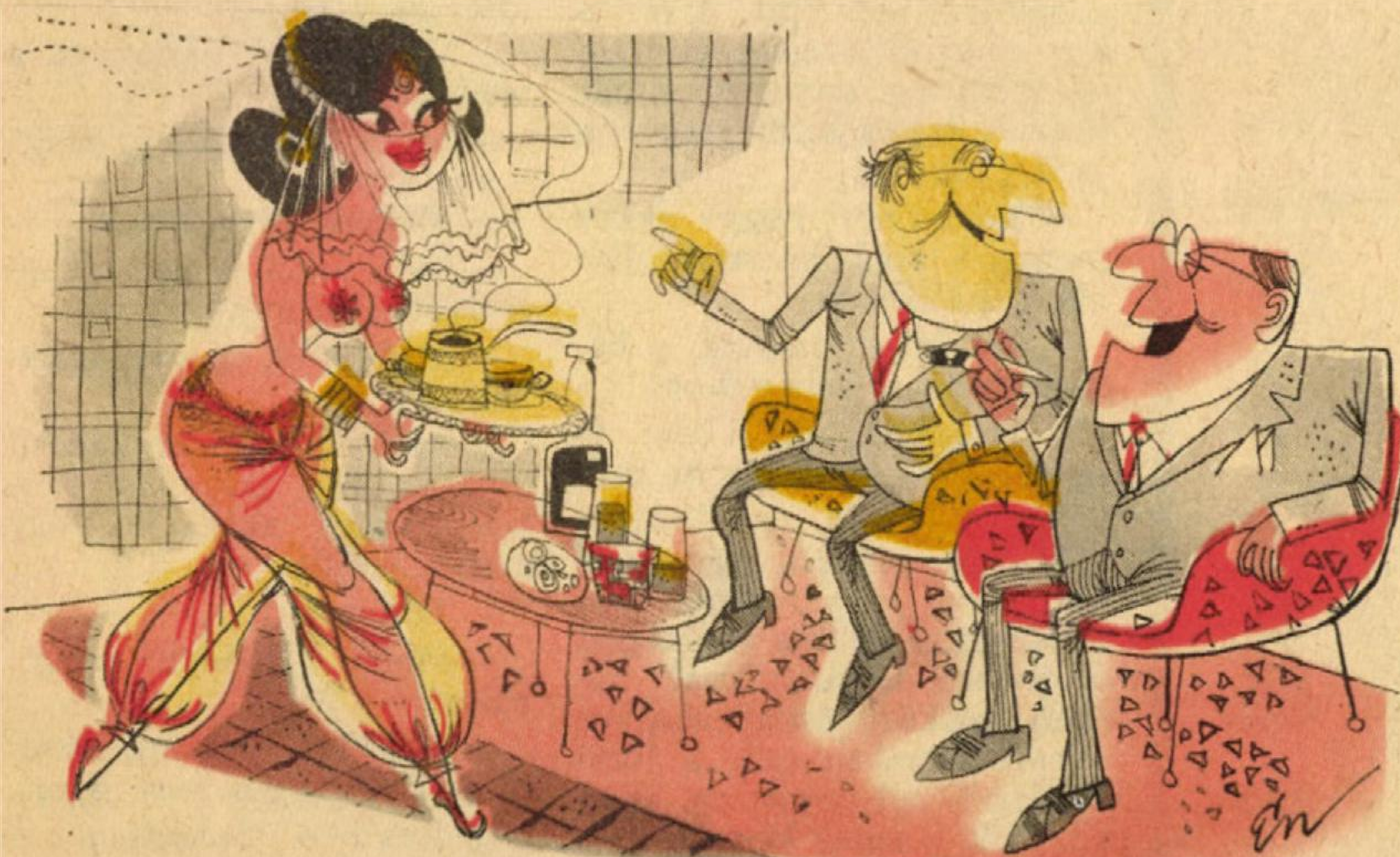
Tél a „Csillag"-garázsban

– A fene egye meg, már megint a Kovács autóját ástam ki!

Üzleti tárgyaláson

Endrődi István rajza

– Remélem, ön is törökösen szereti! ...

Gyanús

Pusztai Pál rajza

– Kitűnő bizonyítványai vannak, és amellett csinos is. Miért akar ilyen vacak helyen elhelyezkedni?

Ismétlés

– Uram, miért versz kétszeresen? ...

MINDENFÉLE

X — szerencsére — nem tudja kifejezni gondolatait.

*

Az állandó változatosság is egyhangú.

*

Előítélet ellen nincs fellebbezés.

*

Még szerencse, hogy ellenségeinknek is vannak ellenségeik.

*

A jó színész csak az életben túloz.

*

Lehet, hogy más égitesteken még olyan élet sincs, mint nálunk.

F. L.

Józsi kétszer telefonált

Hétfőn hajnalban csengetés ijesztett fel; úgy éreztem, hogy a telefon nem az íróasztalomon, hanem az agyamban, a szívemben riaszt... Kapkodva kaptam a kagylót a fülemhez:

– 954–960?

– Igen...

– Frankfurt keresi, kapcsoljuk.

Már éppen mondani akartam, hogy engem senki sem kereshet onnan, amikor egy hang megkérdezte:

– Te vagy az?

– Én.

– Itt Józsi.

– Mi a csodát akarsz tőlem éjszaka?

– Életbevágóan fontos ügy. Neked kell Ilust előkészítened.

– Mire?

– Kint maradok! Nem megyek haza! Te tudsz az Ilus nyelvén beszélni. Légy tapintatos.

– Milyen hülye vicc ez?

– Halálosan komoly. Remek állást kapok. Ilusnak finoman add be. Az övé marad a lakás.

– Megbolondultál?

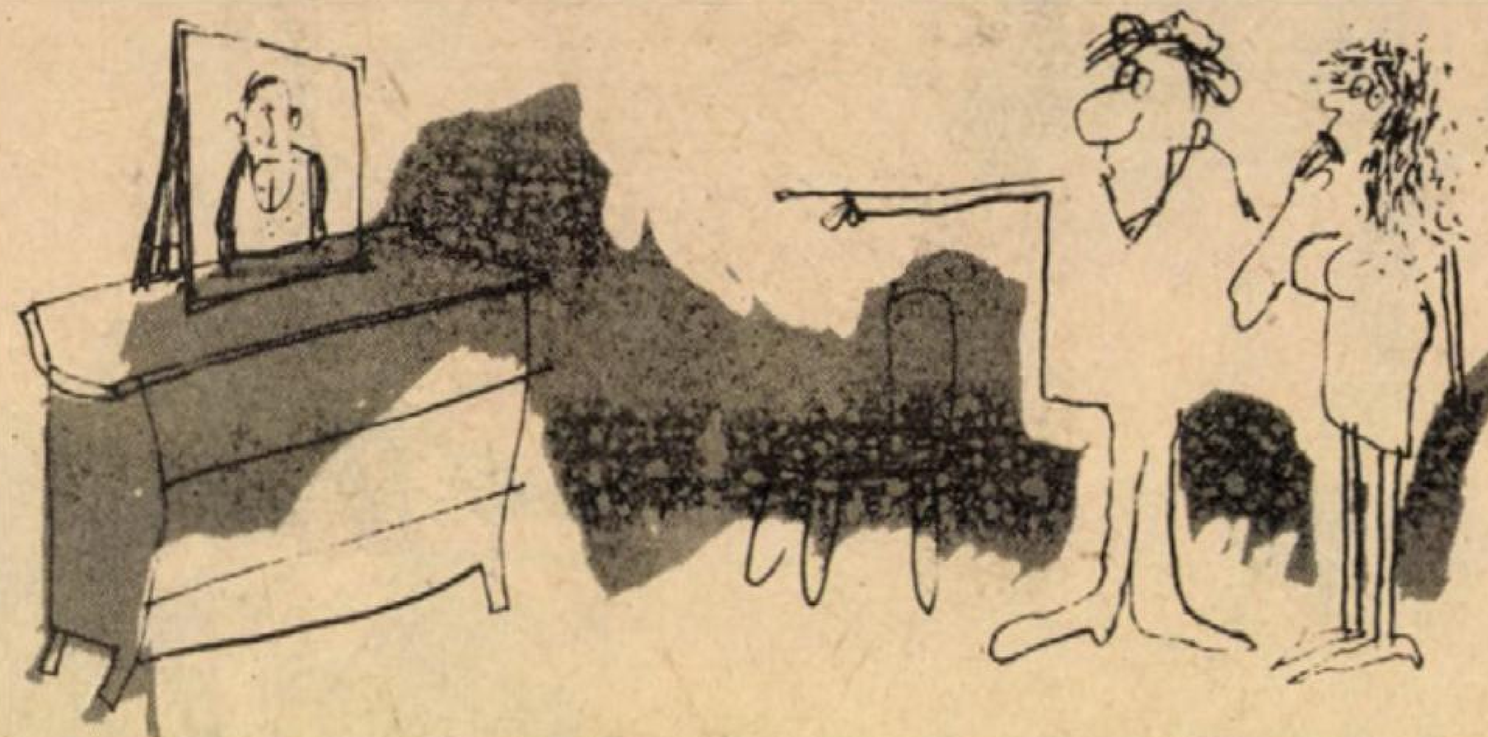
– Most nincs időm. Levélben mindent megírok. Vigyázz Ilusra!

Hallottam, amikor a kagylót letette, még arra sem figyelmeztethettem, hogy legyen esze. Amikor szóhoz jutottam, már csak annyit mondtam: „Hogy jövök én ehhez az egészhez?" Bár a kagylót még a kezemben tartottam, a kérdést csupán magamhoz intézhettem.

Amikor felocsúdtam, megkérdeztem a postát, hogy valóban Frankfurttal beszéltem-e? Megnyugtattak, amire végképpen kiborultam.

Egész nap nem dolgoztam, töprengtem, feketéztem, hogy agyamat frissítsem; sehogyan sem értettem meg azt az embert.

Józsi volt az, akire barátai és ellenségei egyformán haragudtak, akit mint külkereskedelmi üzletkötőt fokozott dühvel irigyeltünk. Volt is miért, hol Kairóból, hol Londonból küldte a pukkasztó üdvözletét; Delhiből úgy jött haza, hogy ki sem csomagolt, máris Stockholmba repült, és

így tovább. A barátai azt mondták rá, hogy „jól imádkozott", az ellenségei pedig, hogy „jó szocialista összeköttetése van".

Öt évvel ezelőtt vette feleségül távoli rokonomat, Ilust, így kerültem vele kapcsolatba. Ilus értelmes, kulturált, amellett csinos kémikus, aki beleszeretett ebbe a kereskedelmi zsonglőrbe, és szerelme évek folyamán mindinkább elmélyült, holott az a himpellér úgy csalta, amennyire csak laboratóriumi tudományba elmélyülő nőt lehet. És egy ilyen asszonynak kellett nekem tapintatosan megmondani, hogy a férje elhagyta, disszidált.

Délután hat órára sikerült elgondolnom, felépítenem, hogy miként is teljesítem nem kívánt feladatom.

Ilus egyszerre két kérdéssel fogadott:

– Csak nincs valami baj? Mit keresel itt?

– Egy csinos szalmát szívesen látogat az ember – feleltem, elég hülyén, hiszen hetek óta nem találkoztunk.

– Szerencséd van, mert ha három nappal később jössz, Józsit már itthon találod – nevetett Ilus, a jóhiszeműség naiv derűjével. – Olyan boldog vagyok, ha most hazajön, három hónapig nem küldik ki, végre rendesen élhetünk egymásnak.

– Na és ha nem jönne haza, annyi baj legyen – mondtam könnyedén.

– Még mindig nem szoktál le az ízetlenkedéseidről? – kérdezte Ilus.

Ez valóban nem volt tapintatos részemről, és hogy összeszedjem magam, megkérdeztem, hogy „nincs-e valami erős tömény a háznál?"

Ilus kinyitotta a bárszekrényt, és olyan italokkal kínált, amelyeknek én még a nevét sem tudtam kimondani. Végül is whiskyt ittunk, mert ennek ismertem a nevét.

– Ezt a sok italt Józsi hozta? – kérdeztem, amire a válasz az volt, hogy: „Nem, a dalai láma."

– Könnyű Józsinak, mindig hoz valamit kintről.

– Ne gondold. Abból a napidíjból nem telik. A múltkor nagyon megharagudtam rá, mert egy selyempizsamát hozott. Szegénykém, lespórolta a gyomrán.

– Képzelem, hogy akkor mennyit koplalhatott a Joli őzbőr kabátjáért.

– Mi köze Józsinak a barátnőm őzbőr kabátjához?

– Hogyhogy mi köze? Ő vette neki. Te ezt nem tudtad?

Magam részéről úgy éreztem, hogy elég tapintatosan kezdtem el, de Ilus valósággal őrjöngeni kezdett, csak azután roskadt össze, amikor felsorolásomban már a Józsi titkárnőjénél tartottam, illetve csak a jersey-kosztümnél, meg az aranykarperecnél, amivel ugyancsak nem a hitvesét, hanem egyik szeretőjét ajándékozta meg.

Nem akarom a szót szaporítani: diplomáciai sikerem tökéletes volt. Ilus hálálkodott, amiért végre felnyitottam a szemét, és lelepleztem azt a szélhámost, akire érzelmeit pazarolta.

– Soha nem engedem többé ide – kiáltotta –, úgy kirúgom, mint egy...

Hamarjában nem talált kellő kifejezést, elnémult, így módomban állt még részletesebben kifejteni, hogy az az ember nem érdemli őt meg, hitvány alak, és legokosabb, ha beadja a válópert.

Ilus kijelentette, hogy én igazi rokon és barát vagyok, és végtelenségbe nyúló sírásba kezdett.

Ez a zokogás még másnap, sőt harmadnap is tartott, mert szegényke kisebb idegösszeroppanást kapott. Az orvos kiírta és mindenféle csillapítókat adott. Ilus kívánságára egyre többet voltam mellette, s ilyenkor élénkülő fantáziával, mind színesebben lepleztem le férje bűneit.

Mi tagadás, engem is kimerített a kitűnően bevált pszichikai módszerem, és amit soha nem tettem, rászoktam az altatóra. Csütörtökön, amikor Ilust arról is felvilágosítottam, hogy férjét két gyermek tartására kötelezte a törvény, annyira felizgattam magam, hogy korán tértem

pihenőre, két tardylt vettem be, mert csak aludni, aludni akartam.

Sikerült is álomba zuhannom, amiből átkozott telefoncsengetés riasztott fel; kóvályogott a fejem.

– Itt Józsi – hallottam a telefonban.

– Mi a fenét akarsz még? – kérdeztem.

– Megmondtad Ilusnak?

– Meg, nem is akar rólad többé tudni, megutált.

– Mit tettél, te szerencsétlen?

– Amire kértél. Felvilágosítottam, hogy gazember, csirkefogó vagy, akitől jó, hogy megszabadult.

– Tönkretettél!

– Miért? Honnan telefonálsz?

– A Keleti pályaudvarról! Most jött meg a bécsi gyors.

Ijedtemben leejtettem a kagylót.

Ják Sándor

Tapasztalt beosztott

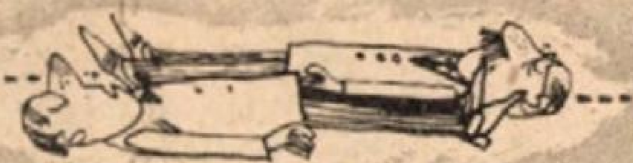

– Ajjaj, a szocialista öntudatról beszél, elmarad a külön jutalom...

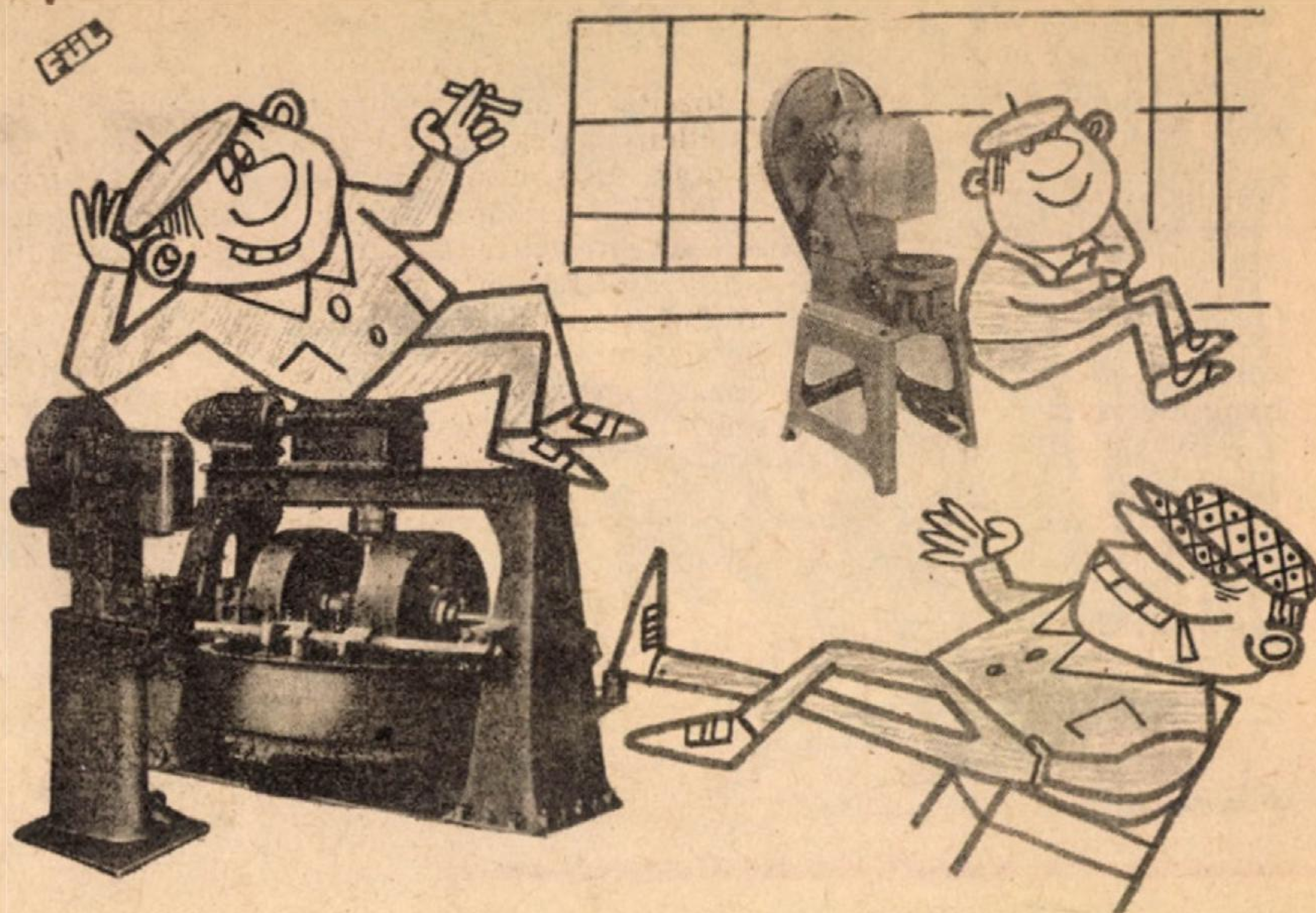

Talponálló? Jaj, de csúf volt!
Falatozó? Óh, mi szép!
A változást rögtön látja,
Aki étkezni belép:
Álltak a talponállóban
S kényelemben ülnek itt
S a fogyasztók megihatnak
Bátran még tíz féldecit,
Mert aki állt: összecsuklott
Már tíz féldeci után,
De ki ül, az kétannyitól
Csússzan a földre csupán.

Darázs Endre

Munka után édes a pihenés Fülöp György rajza

– Hű, micsoda év végi hajránk volt. Beletelik talán két hónap is, míg rendesen kipihenjük magunkat.

A nagy feladat

Nem szoktam visszariadni a legnehezebb feladatoktól sem. Amikor néhány elszánt társammal együtt befejeztem az Amazon torkolatvidékének szabályozását, sokan igyekeztek lebeszélni arról, hogy űrutazást vállaljak, de hiába. Nemcsak a Saturnust vettem szemügyre, de több űrsétát is végeztem. Ezek után elég erőt éreztem magamban ahhoz, hogy megpróbáljam Sanyi barátom érdeklődését elterelni saját magáról. Ő ugyanis az az ember, aki csak önmagáról szeret beszélni, mást meg sem hallgat, neki csak ő maga a fontos. A szubjektív idealizmus élő szobra, a megtestesült ÉN. No de — gondoltam magamban —, majd én kizökkentelek ebből az olthatatlan önszeretemből, s felkeltem benned a figyelmet magam iránt! Elvégre Sanyi is érző ember, csak nehéz benne felébreszteni a felebaráti érdeklődést. Az első kérdése például mindig udvarias, s amikor a napokban összetalálkoztunk a Rákóczi úton, mosolyogva kérdezte:

— Mi újság?

Most! — gondoltam magamban, majd így válaszoltam:

— Holnap öngyilkos leszek.

Érdeklődve nézett rám, és így szólt:

— Holnap? Nekem is milyen zűrös napom lesz holnap! Képzeld, Pistáék jönnek át, persze hozzák a gyerekeket is. Már előre fáj a fejem ettől az egésztől. Pistát ismerni kell...

Fél órát beszélt a várható kellemetlen vendégekről. Amikor végre szóhoz jutottam, így folytattam:

— Még nem tudom, agyonlövöm-e magamat, vagy a Dunába ugrom.

Megértően legyintett.

— Tudod, az a baj, hogy az emberek mindig ingadoznak, nem tudnak választani. Képzeld, tegnapelőtt a Mari kijelentette, hogy meg kellene nézni a Krisztina királynőt, viszont nagyon ajánlották neki a Jókai-filmet, most melyikhez kellene elmenni! Mondtam neki, édes fiam, döntsd el, mit akarsz, nekem mindegy, akár ez, akár az, de légy síves, határozz végre. És ez nem az első eset.

Félórán keresztül magyarázta a többi esetet.

— Azt mondta az orvos, hogy menthetetlen vagyok... — mondtam, amikor erre alkalmam nyílott.

— Képzeld, nekem is ezt mondták! — vágott közbe. — Mintha ma lett volna! SZTK-rendelésen nézték meg a torkomat, de aztán kiderült, hogy rosszul állították ki a leletet. Az volt a cirkusz! Azt látnod kellett volna, milyen képet vágott az orvos!

Újabb félóra a téves diagnózisról.

— Tegnap leégett a lakásom! — mondtam, kihasználva az első szünetet.

— Mindig a lakással van baj! — csóválta a fejét. — Nálam is. Ezt hallgasd meg!

Meghallgattam.

— Azt hiszem, az lenne a legokosabb — mondtam halkan —, ha felakasztanám magamat, de nincs kötelem.

— Istenem — sóhajtott —, valaha exportáltunk kötelet. Híres volt a magyar kötél. Nézd, nem akarom leszólni a magyar ipart, nem az az ember vagyok...

Félóráig magyarázta, hogy ő milyen ember.

— Mondd, Sanyi! — mondtam egy kis ingerültséggel. — Nem érted, miről van szó? Öngyilkos akarok lenni.

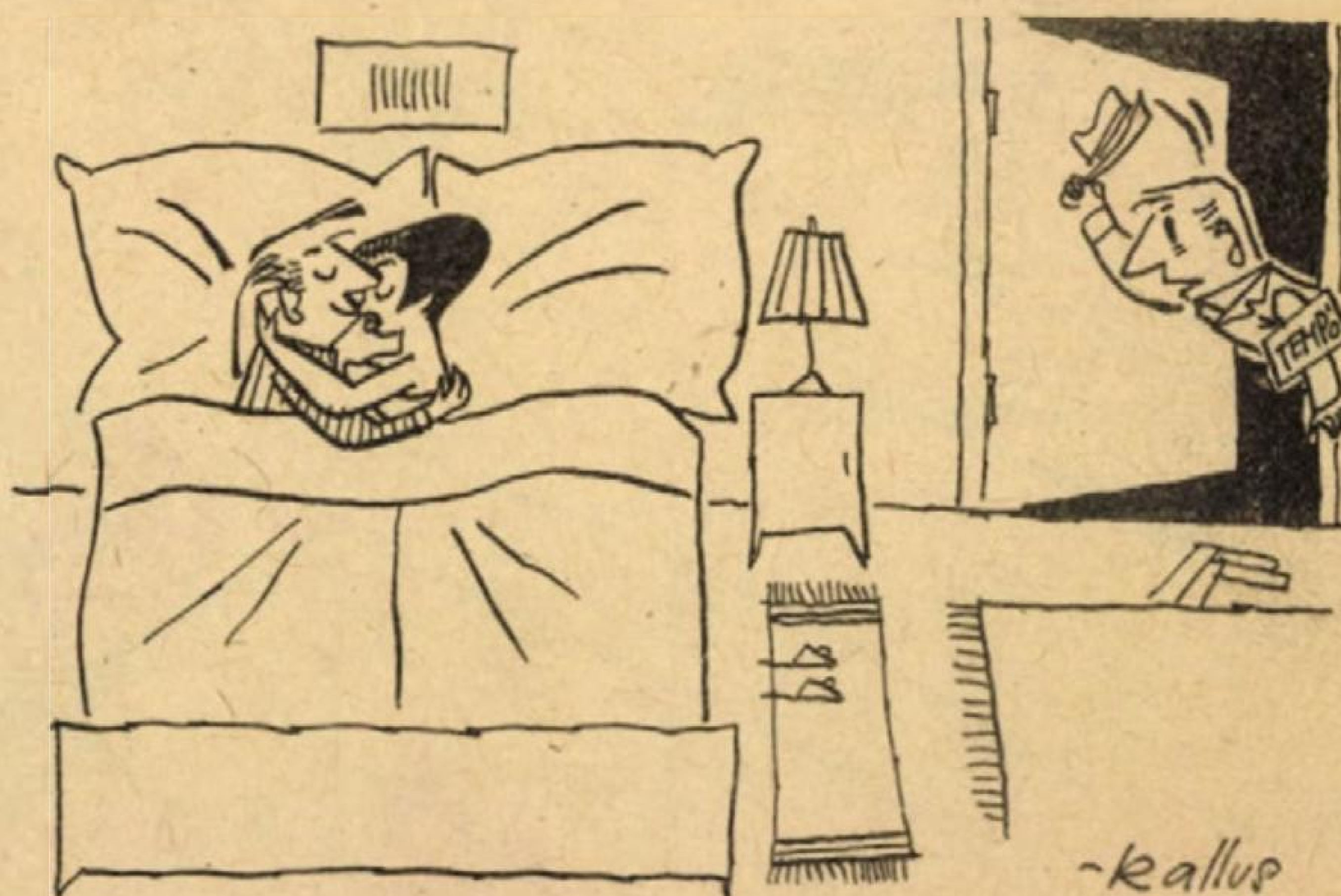
Bólintott.

— Nekem is volt egy unokatestvérem — mondta —, az is öngyilkos akart lenni. Mondtam is neki, az a te bajod, hogy túlságosan sokat foglalkozol saját magaddal. Ha meghallgatnád más baját is, elfeledkeznél a magadéról. Én például...

Ezzel telt el újabb félóra. Én pedig a végsőkig elcsigázva voltam, kénytelen szembenézni a szomorú ténnyel, hogy öregszem, erőm fogytán, Sanyival nem boldogulok. Elhatároztam, hogy lemondok a nagyravágyó tervekről, s megelégszem azzal, hogy kitermelem az óceánok vizéből a mintegy nyolcmillió tonnára becsült aranyat, utána pedig megindítom a személyhajózást a Mars-csatornákon.

Feleki László

A Tempó nászutat is szervez

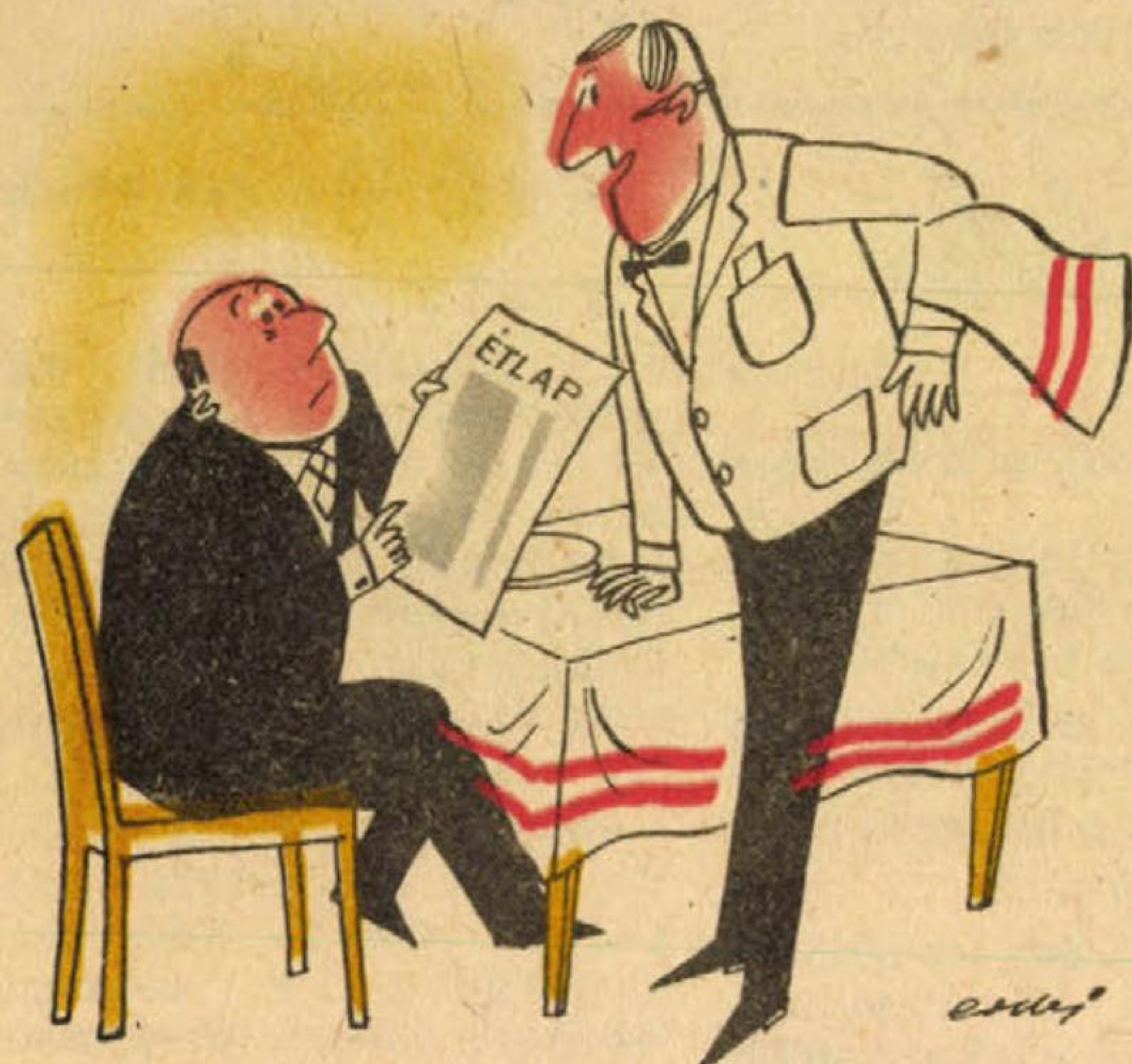
– Ellenőrzés! Minden rendben van, kérem?

Megszokta a hivatalban

Várnai György rajza

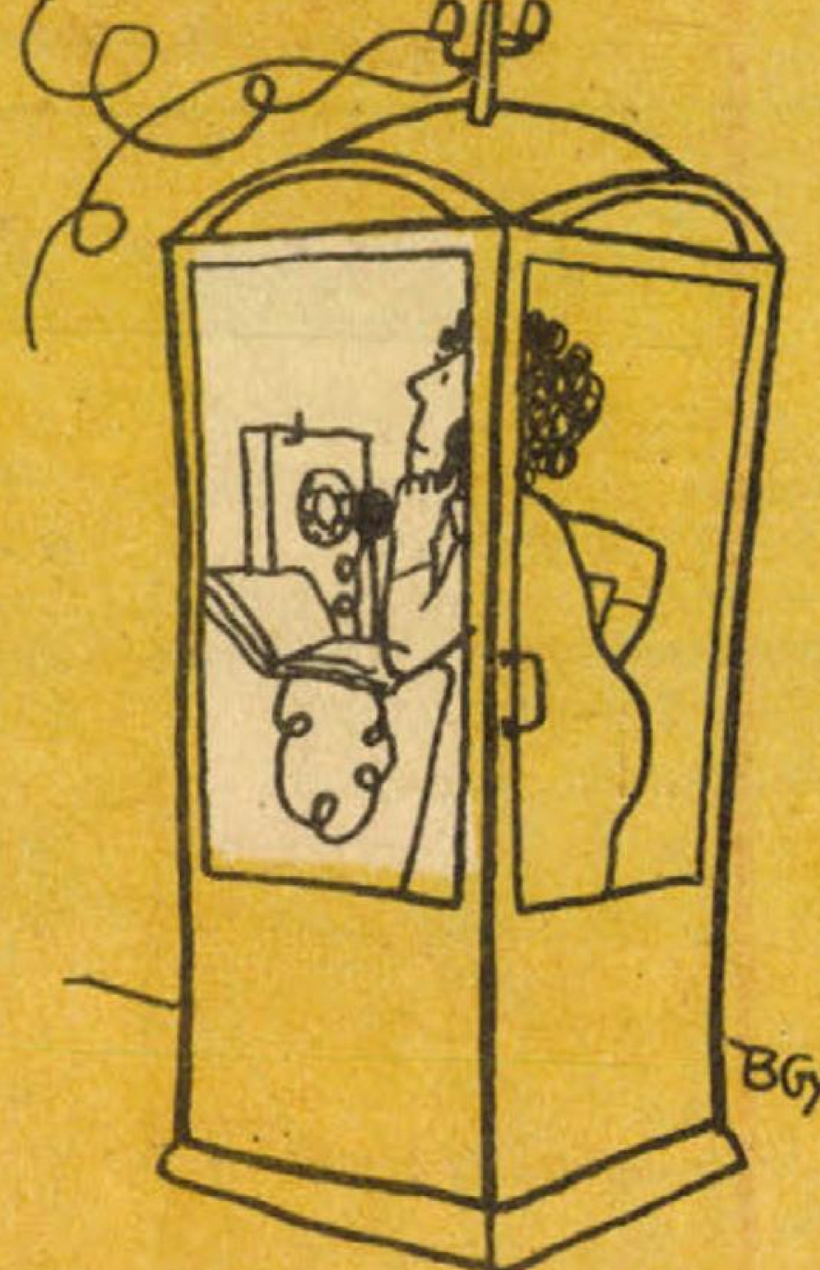

Bírálat

– A maga feleségét sem irigylem, ha így válogat! . . .

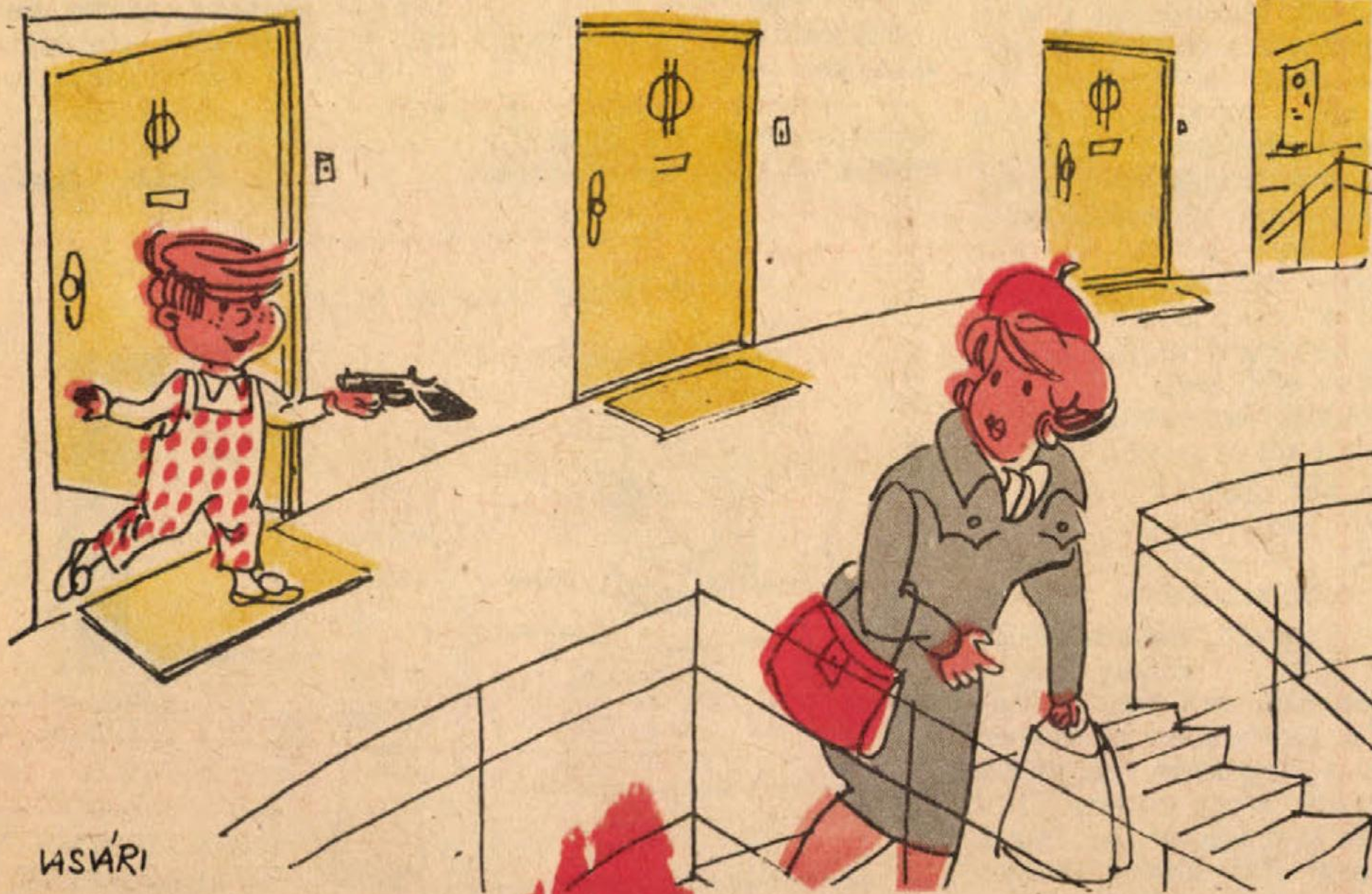
Budapesti telefon

„Várjunk a búgó jelre . . .”

Amerikai közbiztonság

Vasvári Anna rajza

– Anyuci, itthon felejtetted a pisztolyodat!

hallottunk egy viccet

Nyugat-Németországban Köln és Düsseldorf között a gyorsvonaton egy férfiú kofferrel a kezében benyit egy fülkébe, amelyben egyedül ül egy középkorú úriember. Megszólítja:

— Bocsánatot kérek, uram, ön náci volt?

A megszólított felháborodva kirobban:

— Micsoda szemtelenség ez?! Kikérem magamnak ezt a kérdést! Különben soha életemben nem voltam náci, igyekeztem segíteni a hitlerizmus üldözöttein!

A kofferes férfi bocsánatot kér, és benyit egy másik fülkébe, ahol többen utaznak.

— Elnézést kérnék, van-e önök között, volt náci?

Egyhangú erélyes tiltakozás. A kofferes ember a harmadik kupéban próbál szerencsét, de ott is mindenki dühösen tiltakozik a nácizmus vádja ellen.

A folyosón áll egy idősebb férfiú, bajor nemzeti viseletben. Ezt is megszólítja:

— Bocsánat, náci tetszett lenni?

Ez kidülleszti a mellét, és úgy feleli:

— Igenis náci voltam, és az vagyok ma is, az is leszek életem végéig!

Sugárzó arccal nyújt neki kezet a kérdezősködő:

— Köszönöm, uram! Végre találtam ezen a vonaton valakit, aki nem hazudik, végre találtam egy igazmondó becsületes embert. Legyen olyan szíves, vigyázzon a kofferemre, amíg bemegyek az étkezőbe egy pohár sörre...

(s.)

EGY KIS TERMÉSZETRAJZ

Endrődi István rajza

GYORS, MINT A...

LUSTA, MINT A...

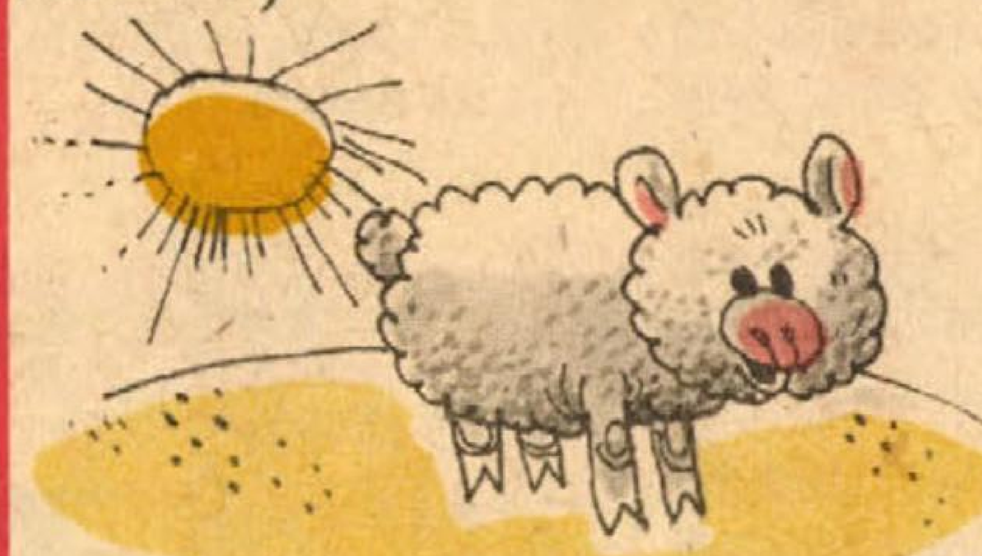
RAVASZ, MINT A...

BUTA, MINT A...

KEZES, MINT A...

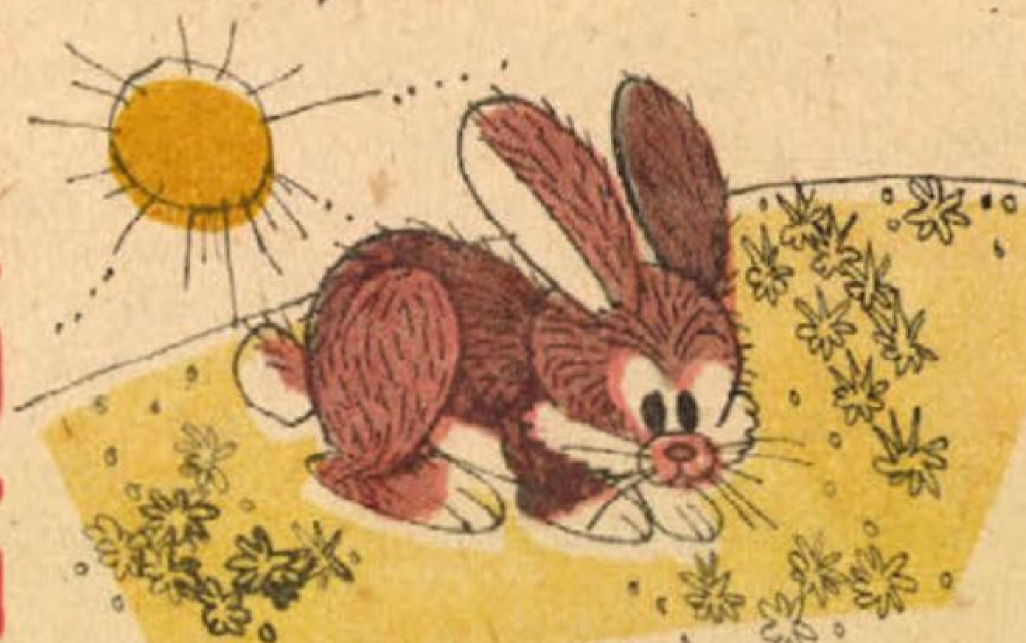
CSÖKÖNYÖS, MINT A...

BÁTOR, MINT AZ...

GYÁVA, MINT A...

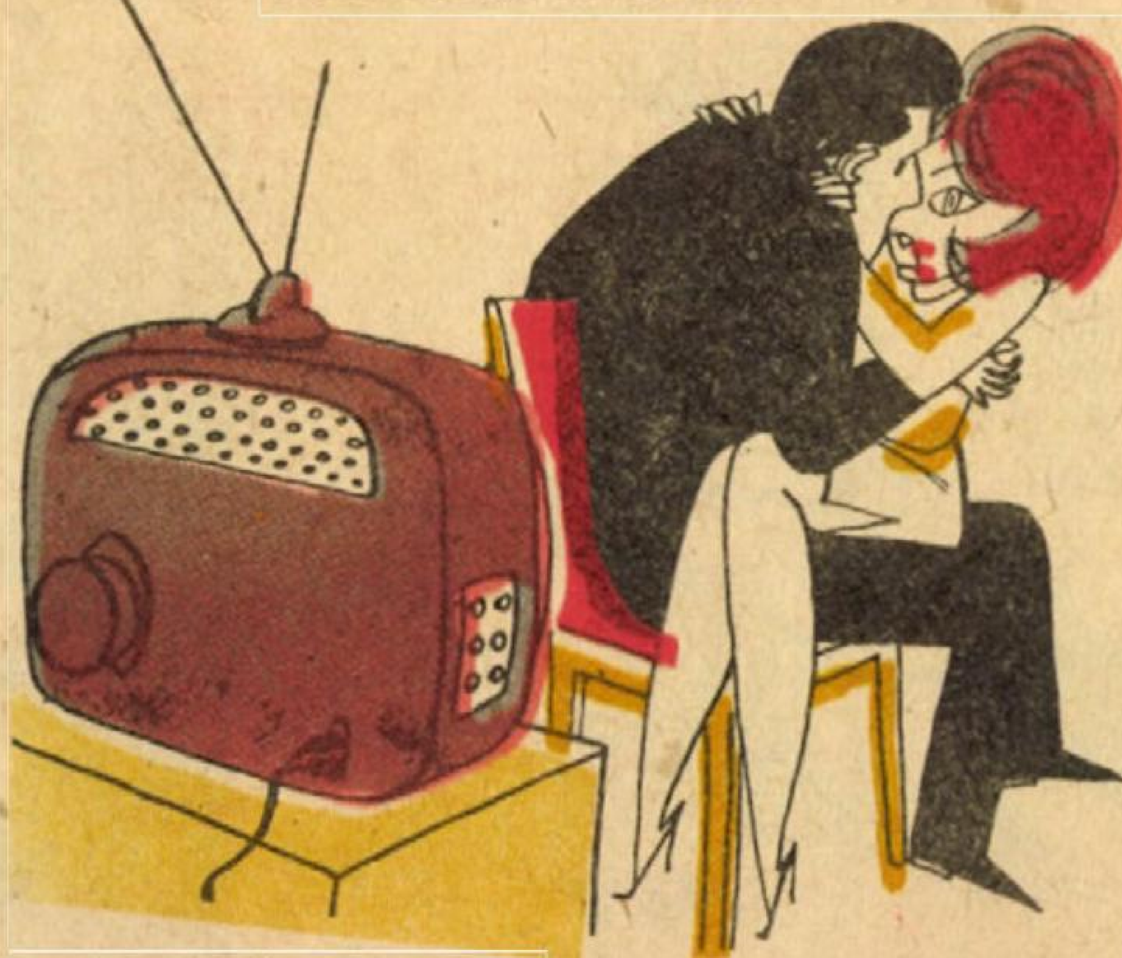

Foci Feri pingpongversenyen

– Ez az igazi, amikor rezeg a háló...

Halmozott élvezetek

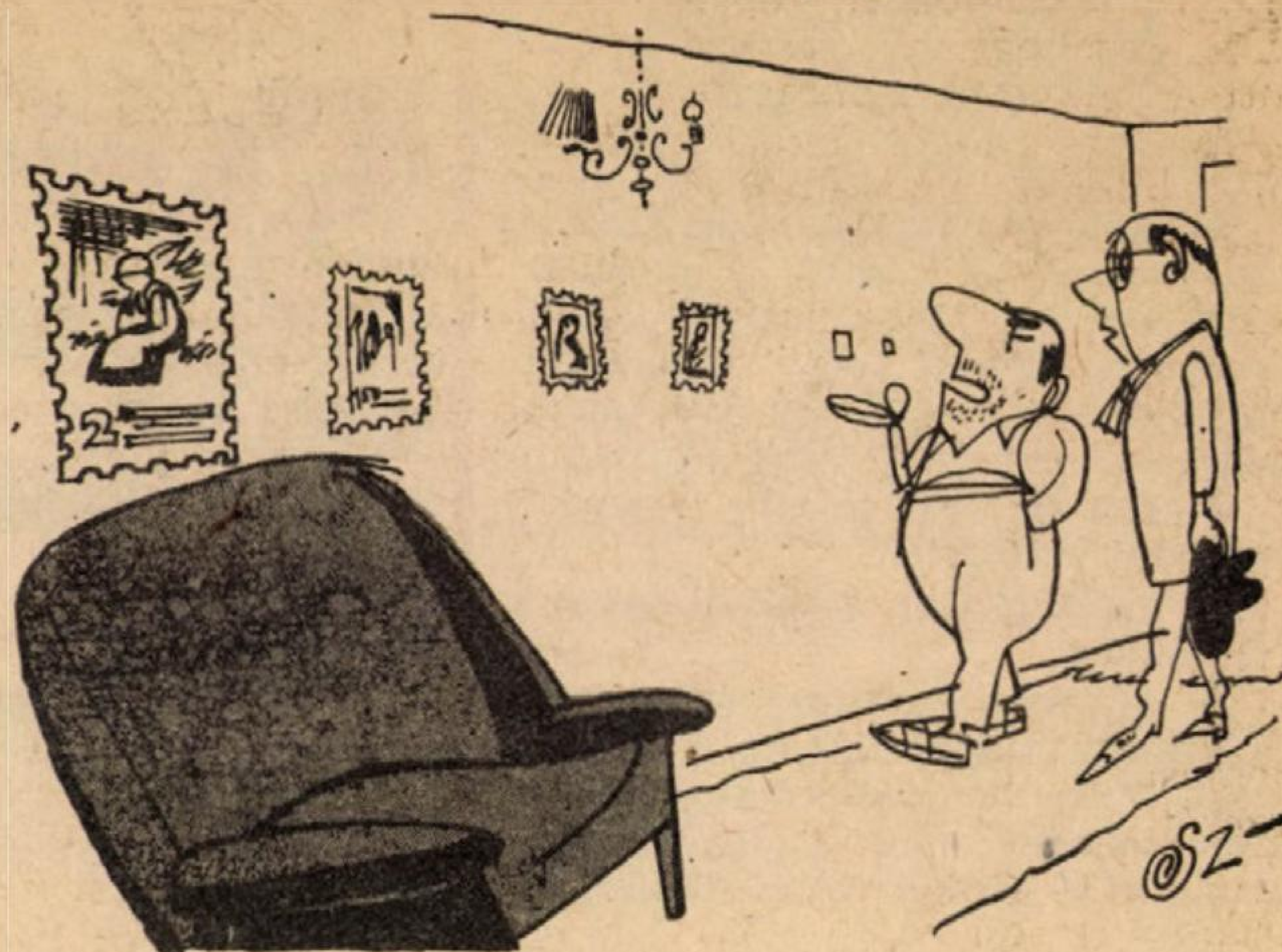
– Kezdődik, szívem, a Telesport, cseréljünk helyet!...

Tévedés

– Ne reszkess, te szamár, nem a férjem jött meg!

Képzőművészeti bélyegek

– Van egy pár Munkácsym, Szinyei Mersém . . .

CSODABALZSAM

Nekem nem használ az orvosság. Mármint a keserű grúz teába áztatott, majd porrá tört és finom szitán átpasszírozott, tejszín és ecetsav vegyületével elkevert guanadagai édesgyökér.

Először azt hittem, valamit nem jól csinálok. Vettem egy ezüst patikamérleget a hozzá való platina súlyokkal, az ember ne legyen kicsinyes, ha az egészségéről van szó. Vettem kőmozsarat és eredeti arab selyemszitát: tejszín-fokolót és ecetsav-bemérőt. Mindent megmértem, grammra, Brinell keménységi fokra átszámítva a hangsebesség négyzetére, különös tekintettel a föld pályagörbéjének, valamint az Északi Sarkpont vándorlásának módosulásaira.

Közvetlen telefonvonalat létesítettem a greenwichi csillagvizsgáló intézet és a lakásom között: heteken keresztül pontosan a megadott időpillanatban szedtem be azt az egy kávéskanálnyit a szerből. Minden hiába: az a jobb gyűrűsujjamat kínzó szaggató fájdalom csak nem akart elmúlni.

Akkor azt hittem, talán az édesgyökérben van a hiba: nem elég édes, talán nem is eléggé gyökér. A guanadagai jellegben nem kételkedhettem: előzőleg különmegbízottat küldtem az illetékes kikötőbe, garantált árut kaptam.

Aztán változtattam a keverés metódusán: előbb jobb kézzel bal felé, majd bal kézzel jobb felé forgattam a fakanalat.

Végül is rájöttem: a hiba bennem van. Csakis bennem lehet.

Mondom ezt a Vicevarsányi Vincének, akitől a receptet kaptam.

– Sajnos, édes öregem, úgy látszik, ez nem használ nekem. Most majd meg kell próbálkoznom az ánizslébe áztatott és kenderkóccal ízesített bürökmaghéjjal: nagyon ajánlották.

– Megőrültél? Hiszen az méreg erre a bajra! – vágott közbe Vicevarsányi, akit, mellesleg, legjobb baráti minőségben tartok évek óta magam mellett. Aztán gondolkozni kezdett. – Na, figyelj ide. Először az ecetet teszed hozzá, vagy a tejszínt?

– Az ecetet.

– Nem értem – töprengett Vicevarsányi. Aztán továbbkérdezősködött. – Eredeti grúz teába áztatod? Igen? Ezüstcsészében, kőkeverővel kanalazod? Bal kézzel? Éjfélkor?

– Igen, igen, igen – válaszoltam egy hitvalló bátorsággal, az igazsághoz híven. Vicevarsányi elkomorodott, a fejét rázta.

– A nagynénémnek ugyanez a baja volt, és három és fél nap alatt tökéletesen, érted, tökéletesen kigyógyította ez az orvosság. – Végigmért, valamit visszanyelt, láttam rajta, aztán gyorsan elbúcsúzott.

Másnap felhívott telefonon.

– Naponta hét és fél kanállal!

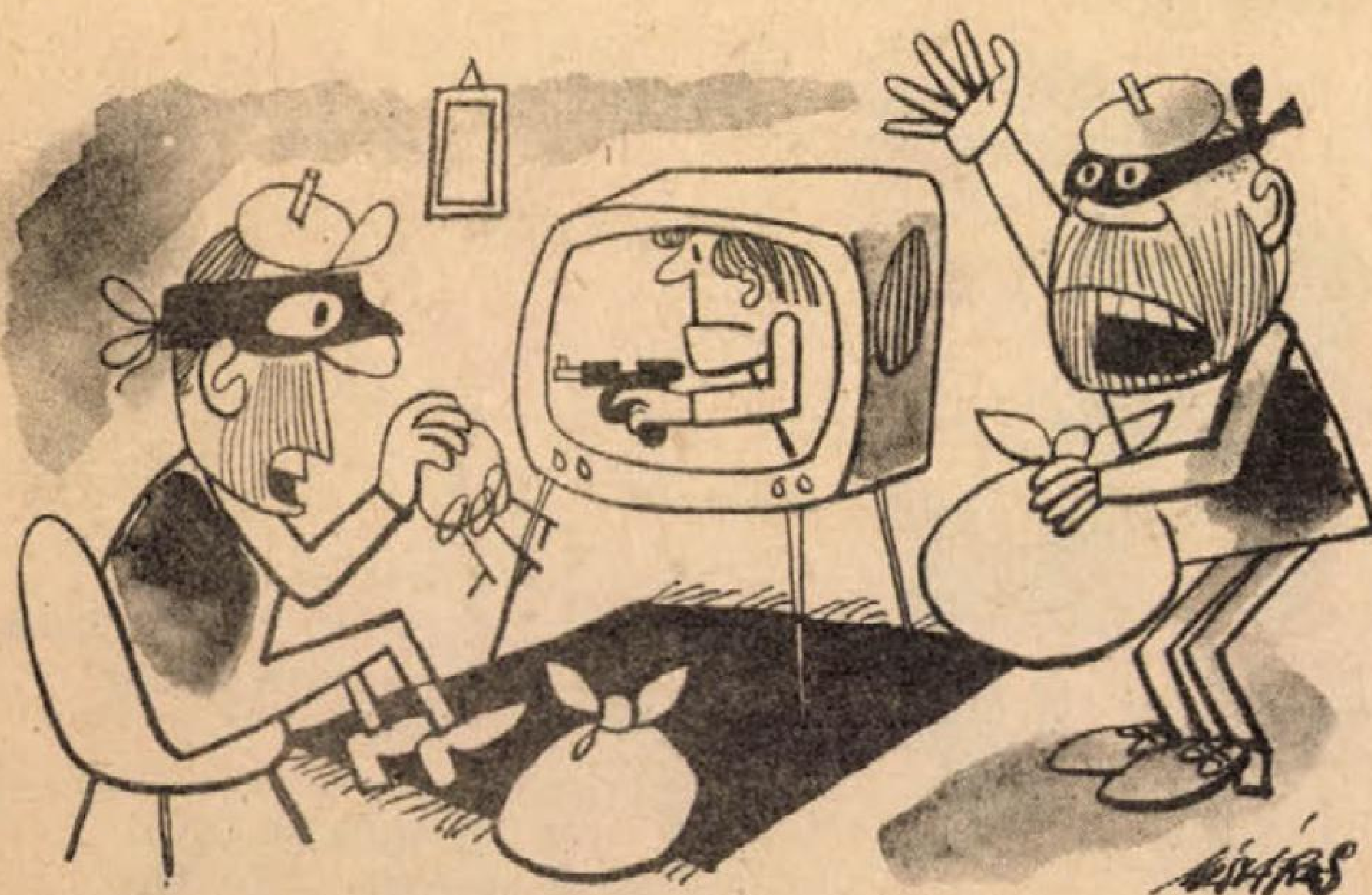
Egy hét múlva táviratot küldött, éjjel. „Este tizenegykor kezdd a keverést stop szer biztos Vince stop."

Egy hónap múlva üzent. Hogy egy nicaraguai bennszülött csónakorom-faragót a múlt héten gyógyított ki a szer. Hát ő igazán nem érti, miért nem használ nekem.

Mostanában visszamondták, hogy azt terjeszti rólam: napjaim meg vannak számlálva, már a csodabalzsam sem segíthet rajtam. Igaz – mint mondja –, nem is kár értem: ilyen hülyét, mint én, alig hordott a hátán a föld.

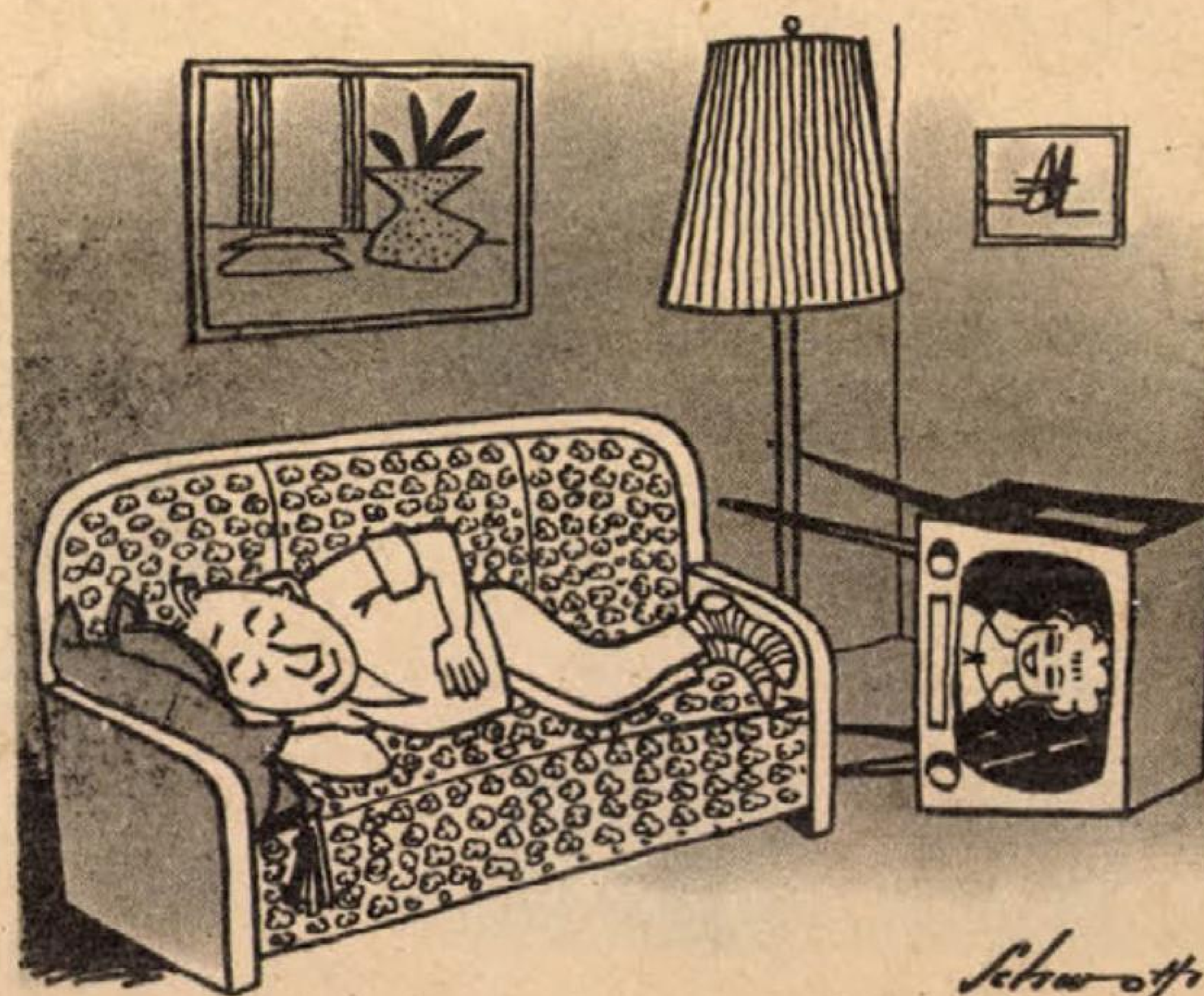
Várkonyi Mihály

Krimi

– Hagyj békén, most a legizgalmasabb!

Kényelem

az anyag

Kréminger bácsi vegyes érzelmekkel csoszogott az igazgató szobája felé. Mi az ördögöt akarhat tőle a főnök?! Na, mindegy, majd kiderül...

Zabhegyi Ottó igazgató halványlila arccal fogadta. Hasonló színű arcot viselt az ugyancsak jelenlevő Povács Ernő igazgatóhelyettes is. Kréminger bácsi jól tudta, hogy az embereknek általában nagy veszekedések előtt, vagy után szokott ilyen ábrázatuk lenni, s ez még csak fokozta baljós előérzetét.

— Azért kérettük, kedves Kréminger kartárs, — tért rá a tárgyra az igazgató —, mert szeretnénk, ha igazságot tenne közöttünk egy vitás kérdésben. Magának a kisujjában van az egész szakma, ez köztudomású. Nos, itt van ez az anyag — húzott elő az íróasztalából egy paksamétát —, egyikünk szerint sült bolondság, a másikunk szerint viszont igen figyelemre méltó gondolatokat tartalmaz, semmibevevésük károsan hatna a vállalat egész munkájára. Szándékosan nem mondom meg, hogy melyikünk helyesli és melyikünk ellenzi a dolgot, mert nem akarom, hogy esetleg akaratlanul is személyi megfontolások befolyásolják a véleményalkotásban. Vigye haza az anyagot, este kényelmesen fussa át, és holnap referáljon nekünk róla. Megértettük egymást?

— I-i-i-igen — hebegte Kréminger bácsi, és kezében a paksamétával kitámolygott az ajtón.

Na, ezt aztán jól kifogta! Ha Zabhegyinek ad igazat, Povácsot teszi örök ellenségévé, ha viszont Povácsnak, akkor Zabhegyit. Istenem, micsoda kelepce! Persze, ha tudná, hogy kinek mi az álláspontja, még azzal se lenne igazán kisegítve, ugyanis az igazgató az év nagy részét külföldön tölti konferenciákon meg tapasztalatcseréken, úgyhogy valójában a helyettese a tényleges igazgató.

Kréminger bácsi odahaza maga elé tette az anyagot az íróasztalára, és anélkül, hogy hozzányúlt volna, törni kezdte a fejét, miképp másszék ki a slamasztikából. Negyed héttől fél tízig spekulált, majd a paksamétát elolvasatlanul bedobta a kályhába. Primán égett...

Másnap pedig első dolga volt, hogy bejelentse a szomorú hírt az igazgatónak: tegnap a zsúfolt villamoson ellopták az aktatáskáját! De reméli, hogy a becsületes megtaláló legalább a számára amúgy is értéktelen iratokat vissza fogja juttatni a vállalat címére, jutalom ellenében.

— Még csak az kéne! — kiáltotta Zabhegyi Ottó, az igazgató. — Fő a békesség!

— Még csak az kéne! — kurjantotta Povács Ernő, az igazgató helyettese. — Fő a nyugalom!

És mind a ketten nagyon meg voltak elégedve. Nem is beszélve Kréminger bácsiról.

Dalmáth Ferenc

IMPORT HUMOR

(T. Pindarev rajzai, Szófia)

VÁGY...

BABÉROK

– Sajnos, ilyen kis méretünk nincs...

A SZEM A LÉLEK TÜKRE

UNIVERZÁLIS MODELL

– Kész vagyok, felöltözhet...

KULTÚRSZOMJ

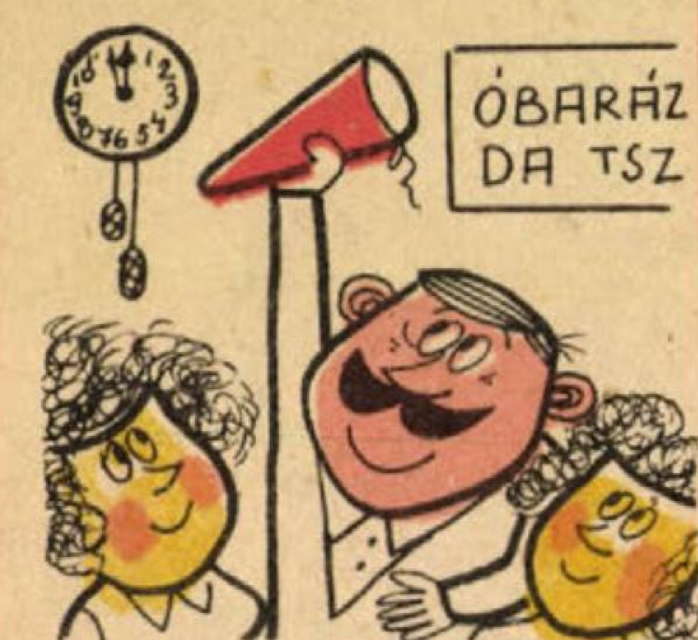
– És ez a könyvtáram...

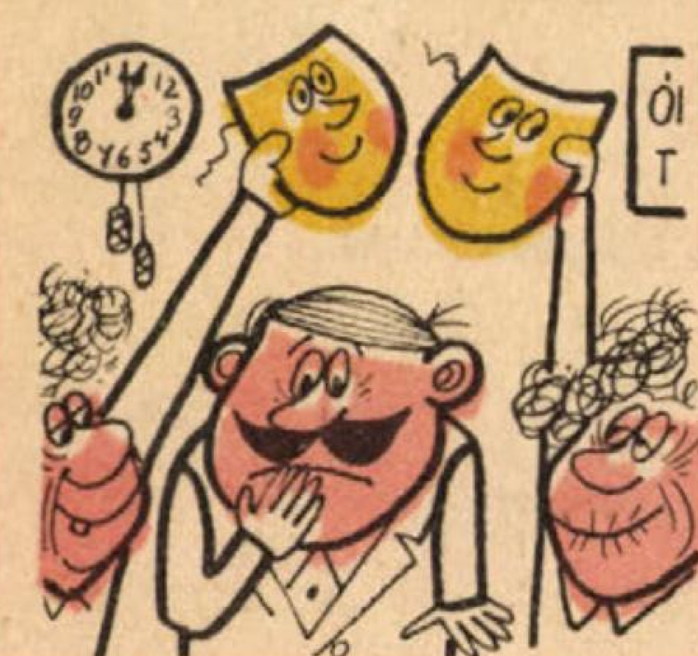
Tóni bácsi farsangol...

Fülöp György rajza

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Utasszámlálás

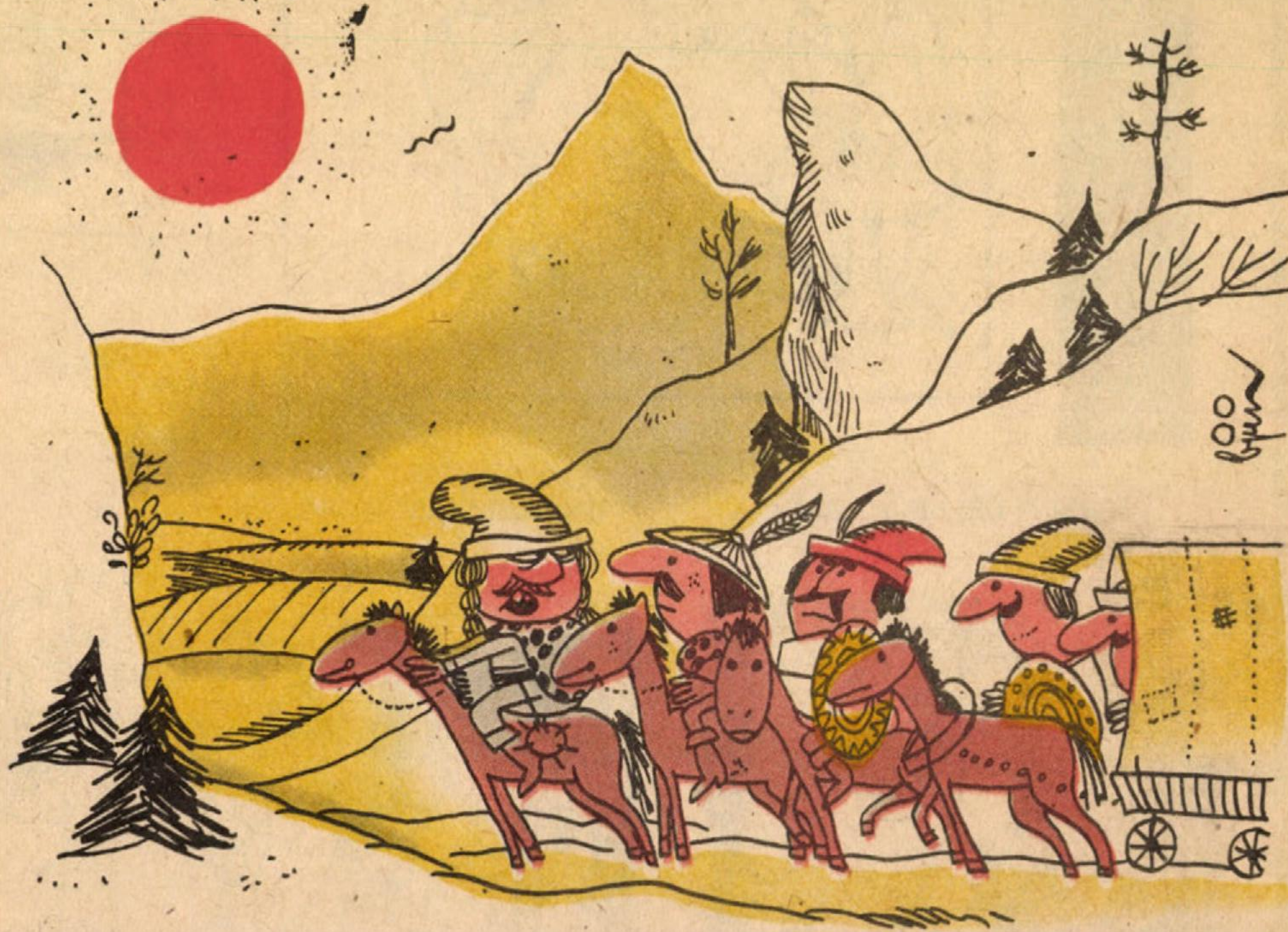
Hegedűs István rajza

– És mit gondol, vissza is fog jönni Vietnamból?

Honfoglalás

Balázs-Piri Balázs rajza

– Maradunk. A tenger mellett már minden hely foglalt . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0026 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504